

16 UNIZO-topman Karel Van Eetvelt over de staat van de Belgische economie

Fakbars naar Oude Markt?

De Leuvense schepen voor Studentenzaken Denise Vandervoort (sp.a) lanceert het voorstel om de fakbars op de Tiensestraat te verhuizen naar de Oude Markt. Het idee wordt luidkeels toegejuicht door de Oude Markt en in mindere mate door de fakbars zelf.

PHILIP GALLASZ EN PIETER HAECK

Volgens Vandervoort is de stijgende overlast in de Tiensestraat de directe aanleiding voor haar voorstel. "Fakbars zitten in de lift," aldus Vandervoort. "Door de stijgende studentenaantallen worden de fakbars

voorzitter van de vzw Oude Markt. "Momenteel heb je twee uitgaanscentra. Dat bezorgt de politie heel veel moeilijkheden. Als je het uitgaansleven concentreert, maak je het een stuk aantrekkelijker en kun je de Oude Markt naar voren schuiven als de uitgaansbuurt."

"Wij zijn vragende partij"

VZW OUDE MARKT

almaar meer bezocht door studenten. Dat is toe te juichen, maar het zorgt wel voor een groeiende overlast. Daarom zou het ideaal zijn als we de fakbars zouden kunnen verhuizen naar een andere plaats."

Volgens Vandervoort is dit een uitgelezen kans om de band tussen de studenten en de Oude Markt weer te herstellen. "Het is wel nog maar een denkoefening. Er is nog geen contact geweest met de cafébazen, maar ik vermoed dat ook zij wel te vinden zijn voor extra cliënteel," zegt Vandervoort. "Cliënteel dat komt om zich te amuseren en niet om andere redenen."

Het voorstel lijkt immers deels ook ingegeven door de recent voorgestelde criminaliteitscijfers. Daaruit bleek dat Leuven tijdens de week en in het weekend geplaagd wordt door een heel andere soort overlast. "In het weekend kampen we vooral met geweld en vandalisme, terwijl de studenten voornamelijk voor lawaaihinder en vervuiling zorgen," aldus Vandervoort. "Studenten een prominentere plaats geven op de Oude Markt, zou een positief effect hebben op de beleving daar."

VZW OUDE MARKT

De vzw Oude Markt reageert alvast enthousiast op het voorstel van Vandervoort. "Wij zijn zeker vragende partij," aldus Eddy Beckers, de

de Oude Markt. Er komen zeker af en toe panden vrij."

Groen geeft bij monde van Lies Corneillie, die kandidaat is bij de gemeenteraadsverkiezingen, aan dat de denkoefening het overwegen waard is, maar dat het dossier wel veel breder moet worden bekeken en dat samen met alle betrokken partijen. "Als je het overlastprobleem echt wilt aanpakken, moet je de hele sociaal-ruimtelijke ordening onder de loep nemen. Je moet goed nagaan waar studenten wonen, waar zij graag uitgaan en waar zij naar de les gaan."

"Het voorstel is dus zeker het overwegen waard, maar ook een spreiding in plaats van een concentratie is een mogelijke denkpiste," vindt Corneillie. "Ook praktisch lijkt er mij nog heel wat werk voor de boeg. Waar ga je die fakbars plaatsen? En wat ga je doen aan de traditionele spanning tussen fakbars en de reguliere horecazaken?"

N-VA en Vlaams Belang waren niet meer te bereiken voor een reactie.

STUDENTEN

En de studenten zelf? VRG-preses Alexander Hamels geeft aan dat het een degelijke oplossing kan zijn voor de overlast, maar vreest voor de praktische kant. "Op de Oude Markt is het duur om te huren en het is nog niet duidelijk vanwaar de middelen zullen komen." Ook over het behoud van het specifieke karakter van de fakbar bestaat enige onrust. "Een fakbar is meer dan alleen café of een goedkope plaats om te drinken, het is een ontmoetingsplaats. Dat moet bij de verhuis in het achterhoofd ge-

"Interessante suggestie om overlast in te dijken"

KRICO POLITIKA

verhuis van de fakbars en het creëren van één horecacentrum de leefbaarheid van de stad zeker ten goede zou komen. "Bovendien weet ik door het regelmatige overleg met de horeca dat er zeker welwillendheid voor bestaat." Zelfs de praktische kant zou volgens Van Hoof geen probleem mogen vormen. "Er zijn nu een twintigtal goedge draaiende handelszaken op

houden worden," zegt Alexander.

Caroline Vernailen, krico van Politika, geeft aan dat de suggestie interessant kan zijn om overlast in te dijken, maar dat ook de middelen een probleem zouden kunnen vormen. "Veel fakbars zitten nu in gebouwen van de KU Leuven. Zij kunnen een belangrijk element in dit verhaal vormen."

Wanbeheer in Amerikaans college

De resident van het Amerikaans College, een niet-gesubsidieerde residentie van de KU Leuven, dient zijn ontslag in, na maanden van wanbeheer van Residentiebeheer, een afdeling van de Huisvestingsdienst.

ELS DEHAEN EN MARGOT HOLLEVOET

De ontslagnemend resident klaagde al talrijke problemen aan bij de Huisvestingsdienst: "Het brandalarm is nog nooit getest. De noodverlichting doet het niet altijd. Branddeuren zijn op slot zonder dat we aan de sleutels kunnen. Er zijn geen (goed)werkende rookmelders. De voordeur werd drie weken geleden geforceerd met een schroevendraaier, met diefstal tot gevolg. Recent werd er een kamer leeggeroofd omdat de sleutel buiten de kamer in een onbeveiligd kastje hing. Dat kon niet anders, omdat de kamer de

enige doorgang vormde naar een nooduitgang. Alle inwoners moeten dus aan die sleutel kunnen."

"Ik klaagde die problemen aan bij de huisvestingsdienst, maar kreeg geen gehoor. In het algemeen verloopt de communicatie binnen de huisvestingsdienst slecht. Er zijn veel verantwoordelijken en dat werkt niet. Bovendien gaan ze niet goed om met klachten. Zo zijn er bijvoorbeeld verbouwingen gepland tijdens de blokken en examenperiode. Als noodoplossing worden lege kamers ingericht als studieplaats. Maar dat lost niets op, want van geluid blijf je last hebben."

Lees verder pagina 2

TEN 2DE

40 jaar gescheiden

Het is veertig jaar geleden dat de KU Leuven en de UCL uit elkaar gingen. Tijd om herinneringen op te halen aan een woelige periode met professor-emeritus in de geschiedenis Louis Vos.

PAGINA 4

Piraten aan de macht

Na de christenen, de liberalen, de groenen, de socialen en Jean-Marie Dedecker, beginnen nu ook de piraten hun eigen politieke partij. Het moet niet gekker worden. De Piratenpartij, die in Zweden opgericht werd, komt nu ook naar België. Ze willen deelnemen aan de gemeenteraadsverkiezingen. De speerpunten van de partij zijn privacy en burgerlijke inspraak in het bestuur. (JC)

PAGINA 7

Splinter

Oproep aan alle rectorskandidaten

Allen! Check de kalender van 2013! Kijk eens aan. De KU Leuven staat volgend jaar voor een nieuw rondje rectorverkiezingen. De kans dat er maar één kandidaat zal zijn is onbestaande. Dat is dus al het grote verschil met de klucht uit Antwerpen en Brussel, waar rectoren Verschoren en de Knop zonder enig debat en met Stalinistische scores herverkozen werden. Die schaamte kunnen we toch al ontlopen.

Er circuleren immers al verschillende namen van dames en heren rector-kandidaten. Van Rik Torfs over Karen Maex tot Jo Tollebeek. En laat ons Tine Baelmans, Koen Geens en Frank Vandebroucke niet vergeten. Geen Stalinistische scores dus. Vast een ferm debat. Schoon is dat.

Maar zal iedere geleding van de universiteit betrokken zijn bij dat debat? Neen. De studenten, de grootste groep aan deze universiteit, die meer behoort te zijn dan een klant of consument, zal met open mond naar deze Brood en Spelen staan te kijken. Hij zal er misschien vaag iets over horen waaien of er misschien iets over lezen in zijn favoriet studentenblad, maar bij het vallen van de avond zal hij er niet wakker van liggen wie de volgende rector van de KU Leuven zal zijn.

Dat is verschrikkelijk spijtig. LOKO had een historische kans om de studenten algemeen stemrecht te bieden bij de rectorverkiezingen, maar heeft die vorig jaar jammerlijk laten schieten. Gedane zaken nemen natuurlijk geen keer. Laat deze Splinter een brandmerk in de tijd zijn dat studentenvertegenwoordigers volgende keer niet dezelfde fout maken.

WAFELENBAK

Bovendien kan je je afvragen of de student ooit iets zal voelen van het feit of nu persoon X of persoon Y rector wordt. Veel belangrijker zijn sleutelposten zoals een vicerector Studentenbeleid of een vicerector Onderwijsbeleid. Zij kunnen ballonnetjes lanceren die het leven van de student ingrijpend kunnen veranderen. Zij staan aan het kanon wat betreft dossiers die rechtstreeks met de student te maken hebben. Zij doen er voor hen werkelijk toe, ook al beseft hij dat misschien niet altijd even goed.

Daarom is het cruciaal dat de student misschien wel een dutje mag doen op het moment dat de rector verkozen wordt, maar dat hij klaarwakker is als het over die sleutelposten gaat. *Aux armes!*

Maar hoe kan zo'n student daar op wegen? Hoe kan hij weten wat voor soort figuren de dossiers die hem aangaan, zullen behandelen? Wordt zo'n ploeg niet meestal in de achterkamertjes gevormd? Is zo'n ploeg niet een samenraapsel van strategische keuzes, vriendjes van de rector en vijanden die men wel verplicht aan boord moet hijsen? Wel, beste toekomstige rector-kandidaten, daarom richt ik mij rechtstreeks tot jullie.

Gooi u, samen met uw vicerector Onderwijs- en Studentenbeleid aan de voeten van de studenten. Al houdt u een wafelenbak voor de student, organiseert u samen met LOKO een discussieavond of gaat u eens op kroegtocht langs de fakbars. Mij maakt het niet uit. Maar haal in godsnaam die ploegvorming weg uit de achterkamertjes en breng die in de aandacht bij de student.

Maak hen bewust van het beleid dat een rechtstreekse impact heeft op hen. Zorg dat ze weten wat voor soort personen zich bezighouden met de keuzes die hun carrières misschien wel kan maken of kraken. Want die interactie, tussen student en beleidsman, ook dat is millenniumonderwijs.

Door Pieter Haeck

De auteur schrijft deze Splinter uit eigen naam

Het Amerikaans college in de Naamsestraat. Een kamer kreeg inbrekers over de vloer omdat de sleutel voor de deur moest hangen.

Simon Leclercq

Wanbeheer in Amerikaans college

Vervolg voorpagina

De druppel die de emmer deed overlopen, waren niet de aanhoudende infrastructurele problemen, maar culturele meningsverschillen met bepaalde bewoners. De resident: "Ik ben de enige resident in het Amerikaans College. Dat maakt dat ik verantwoordelijk ben voor 54 studenten. Als je geruggesteund wordt, is het perfect mogelijk om al die studenten in toom te houden. Als iedereen wat meewerkt en inspanningen levert, loopt dat vlot. Maar die inspanning kwam maar van één kant en ik zocht dan steun bij de huisvestingsdienst. Steun die ik niet kreeg. Als er echt gehandeld moet worden, houden ze zich vaak afzijdig."

SCHADEREGELING

Ludo Clonen, het Hoofd Studentenhuisvesting van de Huisvestingsdienst, nuan-

ceert de zaak. "Het is inderdaad zo dat er een kamer is verhuurd die bij eventuele brand als vluchtweg moest dienen. Daarom hing er buiten de kamer een sleutel."

“Kamer gebruikt als nooduitgang”

Die is ontvreemd en toen is er binnengebroken in de kamer en is er een diefstal geweest. Die persoon heeft onmiddellijk een nieuwe kamer gekregen en er is een schaderegeling getroffen, omdat dat inderdaad voor een stuk onze verantwoordelijkheid was."

"Maar het klopt niet dat Residentiebeheer zich onvoldoende bekommert om het Amerikaans College. Tot nu toe hebben wij alle meldingen die we kregen zo snel mogelijk behandeld. Ofwel met onze eigen technicus ofwel met de technische diensten. Wij hebben geen klachten gekregen dat wij meldingen te laat behandelden."

"Verder doen wij elk jaar een evacuatieoefening met de mensen van de technische diensten erbij. De opmerkingen die daaruit komen, werken wij weg. Wij ondersteunen het Amerikaans College beter noch slechter dan andere residenties. Het spreekt voor zich dat er wel eens dingen voorvallen op residenties. Het Amerikaans College is natuurlijk een oud gebouw. Er zijn nu ook renovatiewerken aan de gang, maar het is zeker niet zo dat de situatie op vlak van infrastructuur op dit moment problematisch is."

Beeld

Springen is leuk. Je kunt er zelfs geld mee verdienen. Vraag dat maar aan Tia Hellebaut. Ook onze fotograaf Simon Leclercq weet dat springen meer is dan van de grond gaan en terug neerkomen. Hij legde springende mensen vast in esthetische foto's. Meer op pagina 13.

STAGES IN TWEEJARIGE MASTER

“Elke student moet stage kunnen volgen”

Enkele richtingen die een tweejarige master zullen invoeren, denken eraan stages aan te bieden. Het gaat om de Faculteit Economie en Bedrijfskunde en de Faculteit Sociale Wetenschappen. De studenten zijn voor.

JENS CARDINAELS

Een van de faculteiten die stages willen organiseren in hun tweejarige master, is de Faculteit Sociale Wetenschappen. “Er zullen zo'n achttien studiepunten gespendeerd worden aan stages,” zegt stafmedewerker Onderwijs Katrien Hutsebaut.

Nu al biedt de faculteit een vrijwillige stage aan in de bachelor communicatiewetenschappen. “Die wordt gevolgd door een meerderheid van de studenten. Er zijn wel enkele nadelen. Ten eerste overlapt de stage vaak met colleges, waardoor studen-

ten lessen missen. Ten tweede is de stage bijna onhaalbaar voor studenten die op Erasmus willen gaan. Ten derde kunnen stagestudenten een bepaald vak niet volgen.”

Volgens Hutsebaut zal Sociale Wetenschappen streven naar zo weinig mogelijk overlapping tussen stages en colleges. “Maar we kunnen niets garanderen.”

De vicedecaan Onderwijs, Koen Matthijs, wijst op het feit dat stages op verschillende momenten in het jaar kunnen plaatsvinden. “Een onderzoeksstage vindt bijvoorbeeld plaats naar gelang van

wanneer het onderzoek georganiseerd wordt. We kunnen niet alle stages aan onze faculteit in één bepaalde periode organiseren, zoals dat aan de faculteit van psychologie en pedagogiek gebeurt (zie kader).”

Ook kwaliteit is belangrijk. “Bij veel faculteiten wordt de stage verbonden met de masterproef. Via de voortgang van die proef kan de promotor ook de voortgang van de stage volgen,” zegt Matthijs.

“Het is een grote uitdaging om de kwaliteitsbewaking in het oog te houden. Nu en dan krijgen we signalen dat die onvoldoende is.”

Matthijs wijst ook op de specificiteit van de opleidingen aan zijn faculteit. “Humane Wetenschappen heeft het moeilijker dan bijvoorbeeld geneeskunde.”

Hutsebaut beaamt dat: “Bij geneeskunde kun je de vaardigheden van de studenten beter afstemmen en meten. Communicatiewetenschappen is moeilijker te vertalen in een interessante stage.”

En dan is er nog de financiering. De tweejarige masters zullen moeten worden georganiseerd met het geld voor een eenjarige master. “Dat is een heel vervelende kwestie,” vindt Matthijs. “Wij zijn en blijven vragende partij voor meer geld. Maar het is de overheid die beslist over de financiële middelen. Wat dat betreft ziet het er niet goed uit. Misschien kunnen de studenten ons steunen?”

KEUZEVAK

Ook aan de Faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen zullen stages een belangrijke factor spelen in de tweejarige master. “Als die er al komt,” zegt de vicedecaan Onderwijs

Monique Snoeck. “We zullen er volgend academiejaar aan beginnen te werken. Maar we weten nu al dat de stage wellicht niet verplicht zal zijn.”

Op dit moment hebben studenten al de mogelijkheid om een stage te volgen als keuzevak. Er is wel een overlap met de lessen. “In de toekomst zullen we zeker rekening houden met wanneer de colleges worden gegeven.”

Snoeck weet nog niet hoe de kwaliteit gegarandeerd zal worden. Dat moet nog bekeken worden. “We zullen praten met faculteiten die nu al goede stages hebben.”

Op dit moment wordt de stage niet echt actief opgevolgd door de universiteit zelf. “Er is een lid van het zelfstandig academisch personeel (ZAP) dat het projectvoorstel be-

volgens Daems is er ook een groot draagvlak bij zijn collega-studenten. “Ik schat dat ongeveer 50 procent van de economiestudenten graag een stage zou willen doen.”

ERASMUS

Ook de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) is pro stages. Voorzitter Michiel Horsten vindt dat elke masterstudent de mogelijkheid moet hebben een stage te doen. “Met een stage kunnen de studenten zich profileren.”

Volgens Horsten kan een stage veel vormen aannemen. “Zo kun je meedraaien in een onderzoeksproject. Verder kun je ook naar het buitenland gaan om een stage te doen via Erasmus. Dat is nog veel te onbekend. Veel mensen denken dat Erasmus enkel dient om in het buitenland te studeren.”

“Er is meer geld nodig”

VICEDECAAN SOCIALE WETENSCHAPPEN

kijkt bij de aanvang van de stage. De eigenlijke begeleiding gebeurt intern door het bedrijf. Achteraf volgt nog een beoordeling door een ZAP-lid.”

Dat zorgt volgens Snoeck niet voor problemen. “Onder andere doordat het altijd gaat om kleine onderzoeksprojecten die studenten moeten uitvoeren.”

De vicepreses Onderwijs van de studentenkring Ekonomika, Kristof Daems, ziet stages in de master zitten. “Nu al zijn er een aantal studenten die vrijwillig stages doen. Dat gebeurt in de zomer, maar ook door het jaar. Het nadeel is dat zulke studenten vaak lessen moeten missen.”

Horsten benadrukt ook dat de kwaliteit gegarandeerd moet worden. “Momenteel is het probleem dat de onderwijsinstellingen vaak stages organiseren omdat ze dan geen les moeten geven (en op die manier geld uitsparen, red.). Maar ik denk dat een stage belastender is. Helaas moeten de instellingen de tweejarige masters organiseren met het geld voor een eenjarige master.”

De stages moeten goed begeleid worden, vindt Horsten. “We willen niet dat studenten enkel koffie mogen zetten bij hun stagebedrijf. Stages blijven een leerervaring waarvoor voldoende coaching nodig is.”

Psychologen en pedagogen weten hoe het moet

Een faculteit die volgens haar studenten een succesvol stageprogramma heeft in de master, is Psychologie en Pedagogische Wetenschappen. Maarten Thiry van de dienst Onderwijs-ondersteuning en Studiebegeleiding legt uit dat psychologie-studenten elke week vier dagen stage lopen. “Maandagen worden vrijgehouden voor lessen.

Pedagogische wetenschappen heeft dan weer een semesterstage. Het ene semester heb-

ben de studenten dus les en het andere volgen ze stage.

Zowel bij pedagogiek als bij psychologie vindt de stage plaats in het laatste jaar.

Thiry vertelt ook dat de laatste jaren hard geïnvesteerd is in evaluaties bij de stage. “Vroeger had je geluk als je tussentijds geëvalueerd werd. Nu zijn er reglementen en procedures die er voor zorgen dat elke student tweemaal tussentijds geëvalueerd wordt.” (JC)

Integraal (4) | Willy Indeherberge

Integratie. Het woord galmt al jaren als een mantra in universiteiten en hogescholen, want vanaf 2013 integreren de academische opleidingen van de hogescholen in de universiteit. Veto werpt tweewekelijks de Leuvense bril af en gaat praten met de directeurs van de verschillende hogescholen. Willy Indeherberge, directeur van de KHLimburg, is deze week aan de beurt.

PIETER HAECK

Veto: Op welke manier is de KHLimburg betrokken in het integratieverhaal?

Indeherberge: «Vanuit de KHLimburg zullen de industriële ingenieursopleidingen integreren in de KU Leuven. Onze situatie is wel enigszins anders dan elders. Drie jaar geleden is er immers beslist om de industriële ingenieursopleidingen van de KHLimburg en die van Xios Hogeschool Limburg onder te brengen in één faculteit. Dat is opvallend, want de industrieel ingenieursopleidingen van de KHLimburg integreren in de KU Leuven, terwijl de opleidingen van Xios verbonden zijn met de UHasselt.»

Veto: Twee universiteiten onder één dak, is dat niet om moeilijkheden vragen?

Indeherberge: «De moeilijkheid van de operatie zit hem niet in het feit dat er twee universiteiten in één faculteit moeten worden samengebracht. Het is eerder een uitdaging om ons met Xios te verenigen, aangezien Xios en wij min of meer dezelfde opleidingen aanbieden, wat ons tot rechtstreekse concurrenten maakt. Wij hebben dan ook relatief snel beslist om de universiteiten het voortouw te laten

nemen in het bijeenbrengen van beide industriële ingenieursopleidingen in één faculteit.»

Veto: Zijn jullie als hogeschool eigenlijk tevreden met het integratiepad, of eten jullie eerder met lange tanden?

Indeherberge: «Uiteindelijk hadden alle opleidingen, hogeschool of universiteit, altijd al dezelfde decretale basis. Veel verandert er dus in se niet. Maar natuurlijk is het onbegonnen werk om van al die hogescholen mini-universiteitjes te maken, dus kunnen wij ons zeker vinden in dat integratiepad. De integratie heeft verder ook als direct voordeel dat onze geïntegreerde opleidingen heel wat lokale contacten kunnen blijven onderhouden.»

Veto: Hier en daar worden er ook de wenkbrauwen gefronst omdat de Associatie KU Leuven campusen over het hele Vlaamse land heeft en de integratie allesbehalve regionaal zal zijn.

Indeherberge: «Die vraag zou je dan vooral moeten voorleggen aan politici, het zijn zij die in 2002 die keuze hebben gemaakt. De KU Leuven heeft instellingen samengebracht die elkaar al goed kenden en, zeker op het gebied van de industriële ingenieurs, reeds al langer

hebben samengewerkt en elkaar op verschillende aspecten zeker en vast gevonden hebben. Bovendien is het voordeel van breed verspreid te zijn over Vlaanderen, dat je breed vanop een 15 à 16-tal plaatsen in Vlaanderen kan rekruteren voor je opleiding.»

Veto: De studentenraden aan de hogescholen hebben soms moeite de inspraak in te vullen. Zijn zij

klar voor hun deel van de integratie?

Indeherberge: «Het klopt dat studenteninspraak aan hogescholen niet altijd over rozen gaat. Studenten van de hogescholen zitten minder lang in het onderwijsproces. Eerstejaars besteden al veel tijd aan de overgang tussen het secundair en het universitair niveau, waardoor studenten niet

veel tijd hebben om door te groeien naar de studentenraad. Nu zijn we ook echter voor de industriële ingenieurs het dossier van een tweejarige master aan het voorbereiden, dat eind deze maand zou ingediend moeten worden. Dat zal de studenten meer tijd en ruimte gunnen om de inspraak, en dus ook het dossier van hun integratie, beter voor te bereiden.»

Willy Indeherberge in de herberg.

40 JAAR

KU LEUVEN - UCL

Het is reeds 40 jaar geleden dat slogans à la "Walen Buiten" weerklonken in de straten van Leuven. 40 jaar lang spreken we al van KU Leuven en UCL. Het mag niet verbazen dat dat reden genoeg was voor feestelijkheden met onze Waalse broeders, maar het bracht ons ook tot wat nostalgisch mijmeren met professor Louis Vos.

LEUVEN VLAAMS

“Eindeloos kat-en-muisspel met de rijkswacht op straat”

Aan de splitsing van de unitaire Leuvense universiteit gingen twee grote studentenrevoltes vooraf. Professor emeritus Louis Vos was erbij en heeft bovendien als historicus uitvoerig onderzoek gedaan naar zowel de geschiedenis van studentenbewegingen als van de Vlaamse Beweging.

CHARLOTTE VEKEMANS

Toen Louis Vos aankwam in Leuven, leefden Vlamingen en Franstaligen al in twee aparte werelden. Elke taalgroep liep college bij eigen professoren, in de eigen taal en in eigen faculteiten. Ook het studentenleven was volledig gescheiden. “De kans was erg klein dat je in je studentenloopbaan enig contact had met Franstalige studenten”, aldus professor Vos. De mentaliteit van beide studentengemeenschappen was erg verschillend. Voor de Vlaamse studenten vertegenwoordigden de Franstaligen de bourgeoisie en het status quo, terwijl zij zichzelf zagen als meer democratisch en progressief.

POLITIEK ENGAGEMENT
Het KVHV (*Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond, red.*) was toen de leidende politieke studentenformatie en had een massale aanhang. Professor Vos: “In die

tijd droegen nog veel studenten een Vlaams leeuwenspeldje op de kraag en was Vlaamsgezindheid alomtegenwoordig in de jeugdbeweging en in Leuven. Studenten voelden zich geroepen om als groep een voorhoederol te spelen in de Vlaamse beweging, ook op politiek vlak. Dat werd zelfs als een sociale plicht beschouwd.”

Na de vastlegging van de taalgrens groeide bij de Franstaligen in Leuven de eis ook in Leuven – zoals in Brussel – een tweetalig statuut te krijgen. Maar de Vlaamse studentenbeweging, gesteund door de bredere Vlaamse beweging, wilde Leuven helemaal Nederlands-talig maken door de Franstalige afdeling naar Wallonië over te hevelen.

De beslissing daarover lag bij de bisschoppen. Op 13 mei 1966 besloten ze dat zo'n overheveling er niet zou komen en eisten ze op autoritaire toon onderwerping van de Vlaamse studenten en professoren aan dat

besluit. Onmiddellijk groeide er spontaan radicaal Vlaams studentenprotest tegen de inhoud, maar vooral tegen de autoritaire toon van de verklaring.

Vlaamse studenten riepen de staking uit, droegen massaal rouwbandjes in paars en zwart. Ook priesterstudenten protesteerden en legden soms als teken van kritiek hun Romeinse boord (*witte priesterkraag, red.*) af. Het strijdlid werd *We shall overcome*. De rijkswacht spoot de betogers uiteen met het waterkanon en gebruikte ook blauwe verfbommen om nadien betrokkenen te kunnen identificeren.

De rector sloot voortijdig het academiejaar en in de zomer bleek dat de eensgezindheid onder de bisschoppen verbroken was. Ze gaven toen wat meer autonomie aan de twee deeluniversiteiten, door voor elke taalgroep een rector aan te stellen, al handhaafden ze daarboven één algemene rector magnificus. De facto lieten ze het probleem echter over aan de politiek.

TWEDE REVOLTE

Omdat ook daar weinig bewoogden gingen de Vlaamse studentenprotesten door tot in het academiejaar '67-'68 zonder dat er iets wezenlijk veranderde. Tot op 13 januari 1968 de academische overheid van de Franstalige afdeling haar expansieplannen bekend maakte. Daaruit bleek dat zij in Leuven wilde blijven.

Dat leidde tot de tweede Vlaamse studentenrevolte die drie weken duurde en eigenlijk een Leuvense “mei '68” werd. Vos: “De eerste dag boycotten we de Franstalige lessen: colleges werden verstoord, en leslokalen waar Franstaligen zich hadden verschanst werden met brandblusapparaten schoongeveegd. Er waren dagelijkse “volksvergaderingen”, eindeloze verhitte discussies in de fakbars, waar we geleidelijk een globale maatschappijkritiek ontwikkelden, en het kat-en-muisspel met de rijkswacht op straat.”

“Op een bepaald moment stond ik met twee anderen midden in een straatje en zag van beide straateinden rijkswachters komen. We zijn toen door

de achterdeur een huis binnengedrongen, doorheen de woonkamer – waar een gezin stomverbaasd voor de televisie zat – naar de voordeur gelopen om zo te ontsnappen.” De val van de regering in februari 1968 maakte een einde aan de revolte.

De betekenis ervan was volgens Vos niet alleen dat de regering over de kwestie Leuven viel, dat Leuven Vlaams werd en op volgende eerste staatsvorming België op weg gezet werd naar federalisme, maar ook dat er in de studentenbeweging een zwenking kwam naar een nieuw-linkse engagement – los van de Vlaamse beweging – dat tot in de jaren tachtig het Leuvense studentenleven bleef beheersen.

Leuven-La-Neuve-Day

De viering van 40 jaar splitsing vond afgelopen woensdag plaats, onder de eloquente naam “Leuven-la-Neuve-Day” en niet toevallig op de dag dat ook de Bike and Run zijn ontwikkeling kende. De Bike and Run is reeds 10 jaar lang een loop- en fietswedstrijd tussen Leuven en Louvain-la-Neuve. Over de afstand van 33 kilometer moet je in duo afwisselend lopen en fietsen, aangezien je maar één fiets mag meenemen.

Onder de auspiciën van LOKO, de Leuvense studentenraad, en AGL, de tegenhanger uit Louvain-la-Neuve, werd die communautaire verbroedering 's avonds doorgetrokken in de Universiteitshallen. Speeches waren onder meer van de signatuur van de beide voorzitters van de studentenraden, de beide rectoren, een studentenleider uit die tijd, Paul Goossens, en professor Philippe Van Parijs.

Het moet gezegd dat vooral Paul Goossens kon bekoren met zijn sfeerschets over de volgens hem “unieke atmosfeer uit '68”. Het bleken de tijden te zijn van Bob Dylan's *The times they are a-changing*, maar vooral ook de tijd van kasseien op de Bondgenotenlaan. Tijden waarin volgens Goossens het vooral de studenten waren die met studentenprotesten aan de basis lagen van het doorbreken van de unitaire status quo. (PH)

Ingeslagen raam bij faculteit Sociale Wetenschappen

CHILEENSE STUDENTENPROTESTEN

“De **strijd** gaat blijven duren”

Chileense studenten betogen al een jaar voor goedkoper en kwaliteitsvol onderwijs. Het ziet er niet naar uit dat het protest zal uitdoven. President Piñera belooft extra middelen, maar die zouden slechts een druppel op een hete plaat zijn. Wij spraken met enkele ervaringsdeskundigen en kregen informatie van mensenrechtenspecialiste Maria del Carmen Patricia Morales.

JELLE MAMPAEY EN LUCAS DE JONG

De Chileense president Sebastián Piñera kondigde op 30 april een investering van een miljard dollar aan in hoger onderwijs. Is dat de oplossing voor alle problemen? “De strijd gaat blijven duren,” zegt José Luis Poblete. “Eén miljard is veel te weinig.” Poblete is onderwijzer in de Chileense hoofdstad Santiago en studeert momenteel in Leuven. “De betogers willen meer dan extra geld,” zegt Wouter Decoster, die een half jaar werkte in Chili. “De structuren moeten veranderen. Meer studenten moeten in aanmerking komen voor een beurs. De rentes op de studietoelagen moeten verdwijnen. Er moet een mentaliteitswijziging komen. Chili heeft veel geld door de hoge koperprijs, een grondstof waar het land rijk aan is. Maar geld alleen volstaat niet.”

Dat het land er economisch wel bij vaart wordt geïllustreerd door zijn lidmaatschap van de OESO (de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling). In januari 2010, bij de ondertekening van het toetredingsverdrag, klonk het dat Chili's lidmaatschap van de organisatie een grote mijlpaal in haar missie betekende om een sterkere, schonere en eerlijkere wereldeconomie na te streven. “Met het lidmaatschap worden twee decennia van democratische hervormingen en degelijk economische beleid erkend,” meldt de organisatie.

500 EURO

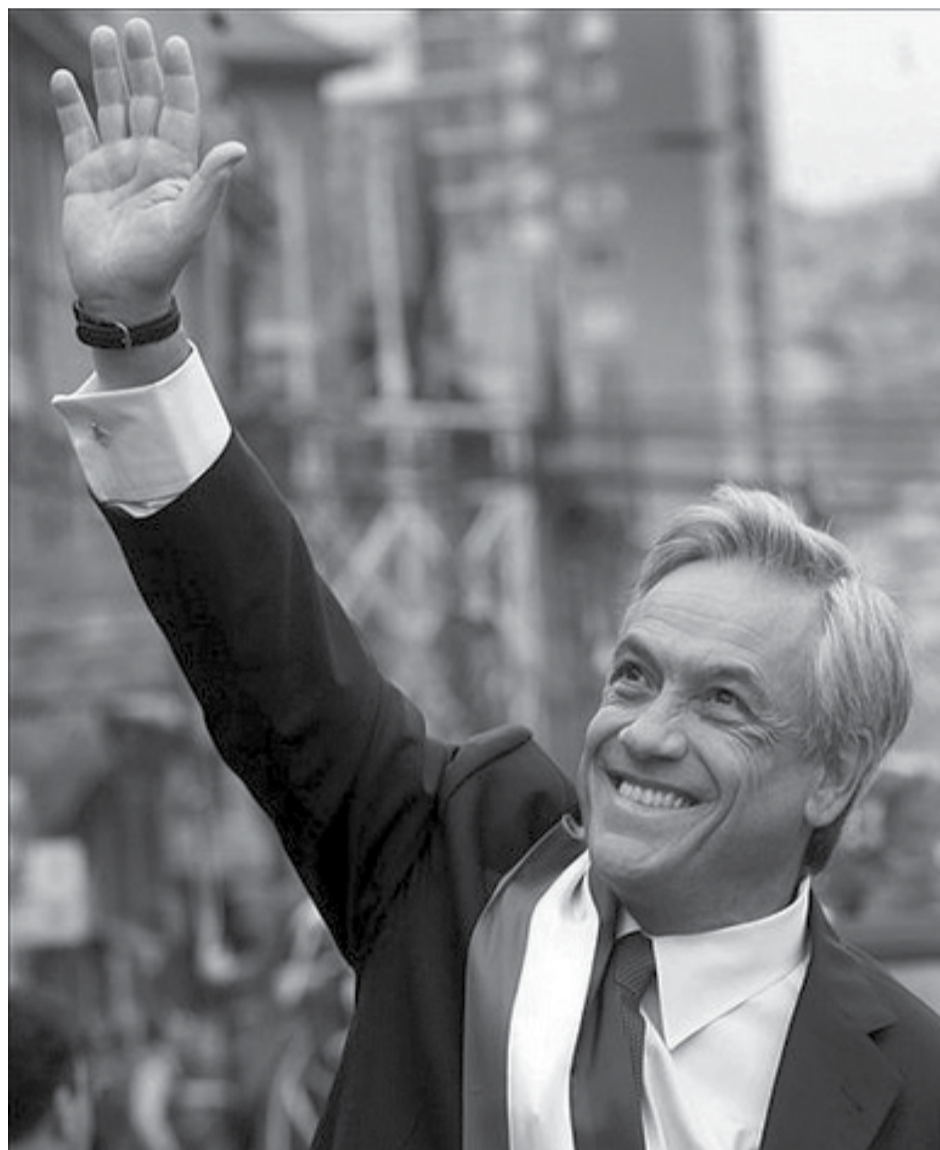
Waarvoor betogen de studenten? In de eerste plaats voor goedkoop onderwijs. De overheid draagt slechts zo'n 25 procent van de studiekost, de student betaalt er om en bij de 75. Een stuk meer dan 16 procent, het percentage dat studenten van de 34 OESO-landen gemiddeld aan hun studiekost moeten bijdragen. Volgens Poblete kosten studies tot 500 euro per maand, terwijl het minimumloon 200 euro per maand bedraagt. “Als ik zeg dat ik in België zeshonderd euro betaal, gelooft niemand dat dat de prijs per jaar is,” zegt hij. “Zonder geld kan je niet studeren. Studenten verlaten de universiteit met een grote schuld. De meeste studenten werken dan

ook tijdens hun studies. Dat is een zware last. Overdag werken ze en 's nachts studeren ze.”

Naast de hoge studiekost betogen de studenten ook tegen de bedroevende kwaliteit van het onderwijs. In internationale rankings staan de Chileense universitei-

ten consequent erg laag. Ook eisen die niet rechtstreeks met onderwijs te maken hebben, spelen mee, zoals de hoge jongerenwerkloosheid.

“Onze president is de Berlusconi van Latijns-Amerika,” zegt Poblete. “Hij heeft verschillende bedrijven, en tot voor kort had hij zelfs een luchtvaartmaatschappij. De hele regering bestaat uit rijken die de gewone bevolking niet begrijpen.” Ook de universiteiten zelf zijn niet vreemd van enig winstbejag. Ze zouden volgens de wet geen winst mogen maken, maar die beperking wordt omzeild. Er zijn zelfs Amerikaanse investeringsfondsen actief die winst van de universiteiten uitkeren aan hun aandeelhouders.

GEEN LES

Volgens Poblete zijn de protesten geen eigendom van een bepaalde politieke strekking. “De rechtse regering wil er een etiket opplakken, maar de protesten overstijgen politieke verschillen.” De voornaamste studentenleidster Camila Vallejo, die niet herkozen werd als voorzitter bij de FECH (de studentenassociatie van de publieke universiteiten van Chili, red.), is wel een communiste. “Ook onder de vorige regering, van Michelle Bachellet, waren er betogingen voor goedkoop en kwaliteitsvol onderwijs,” zegt Maria del Carmen Patricia Morales, mensenrechtenspecialiste en gastdocent aan de faculteit Letteren.

Een gevolg van de protesten is dat het onderwijs momenteel op apegang ligt. “De studenten hebben zeer weinig les,” zegt Decoster. “Dat is erg lastig voor internationale studenten, die er vaak maar een jaar zitten.” Decoster steunt de protesten, maar haalt ook aan dat de betogers weinig bereidheid tot compromisvorming vertonen. Bovendien zijn er opstoten van geweld. Zo viel er in augustus een dode bij de protesten, een gebeurtenis die door beide partijen betreurd werd. Morales legt uit dat geweld aan beide zijden eerder uitzondering is, al is de regering Piñera repressiever dan de vorige.

De Chileense ambassade in Brussel wenste niet mee te werken aan dit artikel.

ACHTERGROND

In 1973 zette generaal Augusto Pinochet met een staatsgreep de democratisch verkozen president Salvador Allende aan de kant. Onder Pinochet werd het hoge inschrijvingsgeld ingevoerd. Tot de machtsgreep van Pinochet was het onderwijs in Chili gratis.

Een eerste reden voor de verandering was de slechte relatie met de universiteitsstudenten. Zij hadden geprotesteerd tegen het regime van Pinochet en moesten daarvoor boeten.

Ten tweede wilde de dictator van het onderwijs een elitezaak maken, zodat de bevolking makkelijker te controleren was. Een derde, meer algemene reden, was dat de rijken gefrustreerd waren door de hervormingen van Allende. Chili kende ook toen al een grote kloof tussen rijk en arm. Allende wou die kloof dichten met erg drastische hervormingen, die niet in goede aarde vielen bij de rijken. (JM)

TENTOONSTELLING ISRAËL EN PALESTINA

“Conflict en gezin door dezelfde lens bekijken”

Sirah Foighel Brutmann's vader André was twee decennia freelance persfotograaf. Als Israëli zag hij de gebeurtenissen uit het Midden-Oosten door zijn fotolens. Door diezelfde lens schoot hij geregeld beelden van zijn familie. En met die filmrolletjes gingen Sirah Brutmann en Eitan Efran aan de slag. Het resultaat? De documentaire Printed Matter, die in STUK draait.

EVA SCHALBROECK & PHILIP GAL-LASZ

Veto: Waar en wanneer ontstond het idee voor Printed Matter?

Sirah Brutman & Eitan Efran: «Toen we in 2010 voor het eerst in het archief doken, raakten we meteen geïntrigeerd door de complexiteit van de contactafdrukken en de verhalen eraan verbonden. De titel komt van een handstempel die we in André's bureau vonden waarop de afdruk Printed Matter stond.»

«Hij had een hele collectie met zulke stempels die hij gebruikte in zijn communicatie met de kranten waarvoor hij werkte. Wij zien ook een dualiteit in die term. Enerzijds duidt het op het materiële gebruik van beelden in de drukpers, anderzijds wijst het op belangrijke thema's, waardoor het voor ons een poëtische waarde meedraagt.»

Veto: Waarom het medium film?

Sirah & Eitan: «Voor ons was het een logische keuze. De negatieven symboliseren allereerst de dagelijkse routine van André als

fotograaf. Toen zijn vrouw (tegelijk Sirah's moeder, red.), Hanne Foighel, door het archief bladerde, begon ze daarenboven spontaan commentaar te geven. Dat namen we op en gebruikten we als voice-over bij de film. Daarnaast kozen we voor one-shot beelden om een hier-en-nu-effect te scheppen. Ten slotte fascineert het ons hoe we een toeschouwer fysieke vrijheid kunnen geven binnen een afgeleend kader. In dit geval door via een film zelf te bepalen hoelang elke afdruk wordt vertoond, maar tegelijk de kijker de tijd te geven om alles rustig te bekijken.»

Veto: Waarom de combinatie van historische feiten en privébeelden?

Sirah en Eitan: «Ons interesseert wanneer een beeld vanuit een politieke of een persoonlijke invalshoek

wordt gelezen. Hoe dieper we daarop ingaan, hoe minder we in staat zijn om die tweedeling te volgen. De manier waarop we de foto's geordend hebben is dan weer gerelateerd aan de perceptie van het moment. Toen we chronologisch door het archief gingen, kwamen we de tot de vaststelling dat heel wat journalistieke gebeurtenissen zich herhaalden. De familiefoto's staan daarentegen voor een lineair tijdsbegrip. Als een baby die volwassen wordt. Maar die verdeling tussen persoonlijke en politieke gebeurtenissen kan je niet maken in de negatieven. Net dat fascineert ons.»

Veto: Sirah, Hoe zou je vader jouw werk interpreteren?

Sirah: «Ik geloof dat André trots zou zijn op ons werk. Het is leuk te denken dat mocht hij nog leven en

zijn werk bijgevolg niet zo een abrupt einde had gekend, de documentatie over Printed Matter in zijn archief zou zitten.»

Veto: Wat willen jullie bereiken met deze tentoonstelling?

Sirah en Eitan: «Deze tentoonstelling biedt drie verschillende benaderingen van gelijkaardig visueel materiaal over het conflict tussen Israël en Palestina. Die benaderingen dragen uit hoe wij het conflict politiek en visueel zien. Ook stuurt het aan op een bredere discussie over fotografie als medium en de manier waarop wij als samenleving kijken naar beelden.»

De tentoonstelling in STUK met werken van Israëliische kunstenaars loopt tot 3 juni. Meer info: stuk.be

WAT KOST STUDEREN?

“Kosten werken discriminerend”

Studeren kost geld, dat weet het kleinste kind. Behalve het inschrijvingsgeld, komen er een hele hoop andere kosten bij kijken. Om die kosten transparant aan toekomstige studenten en hun ouders mee te delen, geeft de KU Leuven in haar bachelorbrochures voor toekomstige studenten vanaf dit academiejaar meer info over het prijskaartje van iedere opleiding.

PHILIP GALLASZ EN MARGOT HOLLEVOET

Dat prijskaartje is gebaseerd op aankopen die je als eerste bachelorstudent moet doen. Zo tellen sommige faculteiten “duurzame materialen”, zoals een rekenmachine, bij het prijskaartje. Bij de Sociale Dienst van de KU Leuven zijn ze alvast tevreden met de inspanningen. Verantwoordelijke An Francier: “Op de sociale dienst zijn we blij dat er hier nu meer info over is. Je had al de lijsten van Acco die voor eerstejaars wel handig bleken. Voor masterstudenten en studenten met keuzevakken is het echter moeilijker om daaruit concrete bedragen af te leiden. Daarom is het goed dat de eerste stap naar een gedetailleerder overzicht nu gezet is. Enig mogelijk punt van kritiek is de onduidelijkheid over de kost van duurzame goederen voor bijvoorbeeld een richting als geneeskunde. De eerste stap is nu gezet, de volgende is dit op de juiste manier communiceren zodat iedereen de prijzen op dezelfde manier interpreteert.”

“Aan de andere kant is zekerheid geven over de kost van duurzaam studiemateriaal moeilijk. Het prijskaartje is dus een goede aanvulling op het richtinggevend bedrag van 300 tot 500 euro dat op de website van

“Mensen hebben geen idee wat hogere studies kosten”

de Sociale Dienst staat. Je kunt studenten ook niet vastpinnen op een bepaald bedrag.”

“Op die manier geven wij de studenten de info om hen in de juiste richting te wijzen. Dat doen we ook voor de andere kosten die met studeren te maken hebben: huisvesting, verplaatsing, leefkost... Mensen hebben immers geen idee wat hogere studies kosten.”

ENQUÊTE

De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) vindt dat universiteiten en hogescholen moeten streven naar de meest nauwkeurige cijfers. Ondervoorzitter An-Sofie Alderweireldt: “Het prijskaartje onderverdelen onder strikte en ruime studie- en leefkosten zou ideaal zijn. Daarvoor baseren we ons op cijfers vanuit het Centrum voor Budgetbeheer. Al zijn er momenteel weinig correcte statistische gegevens. De cijfers variëren ook per studierichting. Zo zal een student Geneeskunde meer strikte studiekosten hebben dan een student Geschiedenis. Daarom zou VVS graag één grote studentenenquête afnemen, via de Sociale Diensten van de hoger onderwijsinstellingen.”

De Leuvense studentenraad LOKO juicht het initiatief toe. Lieve Van Laer: “Ik vind het al positief dat de KU Leuven deze cijfers al heeft bevraagd om toekomstige studenten beter te kunnen informeren. Voorheen was deze informatie voor toekomstige studenten helemaal niet beschikbaar. Elke opleiding heeft nu cijfers

doorgegeven, maar bij de studiekost van bepaalde opleidingen heeft men er al duurzame materialen bijgerekend en bij andere opleidingen niet. Deze verschillende manier van berekenen zal nog wel worden geuniformiseerd.”

Het enquêteplan van VVS ziet LOKO als een nuttig instrument. Lieve: “Een studentenenquête kan nuttig zijn, maar is niet het enige aangewezen middel. Binnen de verschillende instellingen zelf, kan men hier vaak een beter beeld over scheppen dan de student zelf. Het is ook aan de overheid het systeem van studiefinanciering te herbekijken, zij moeten de denkoefening maken om de gelijke kansen voor iedereen te waarborgen.”

FRUSTRATIE

Naar volgend jaar toe wil de Sociale Dienst meer differentiatie in de berekeningen, zodat er onderscheid gemaakt kan worden tussen verschillende richtingen. De recentste cijfers zijn ook onderhevig aan kritiek. Sommige faculteiten rekenden standaard veertig euro per boek, terwijl dat niet altijd zoveel kost. Ook de nakende integratie van de academische hogeschoolopleidingen in de universiteit zorgt voor onduidelijkheid. Zo weet niemand of de integrerende opleidingen onder een nieuw, eengemaakt systeem zullen vallen, of dat ze onder hun huidig systeem blijven.

Een van de frustraties bij de Sociale Dienst is het onvoldoende budget om grensgevallen op te vangen. Studenten in de slechtste financiële situatie krijgen de grootste beurs en die studenten komen daarmee toe. Studenten die in een financieel betere positie zitten, krijgen een kleinere beurs, maar zij hebben het vaak moeilijker om rond te komen. Het budget voor sociale voorzieningen is ook te klein om een grote groep studenten op te vangen. Een compensatie daarin zijn de residenties met lage huurprijzen (106 euro per maand, red.), die gecombineerd met een lager inschrijvingsgeld studenten al een eind verder helpen.

Zien studenten soms af van hun keuze voor een bepaalde studierichting door de te hoge studiekosten? Francier denkt van niet: “Als studenten een studierichting als te duur inschatten, proberen wij als Sociale Dienst hen gerust te stellen. We tonen hen het volledige kostenplaatje en informeren hen over beurzen. Onze rol is om studenten erop te wijzen dat studeren voor iedereen financieel mogelijk is. Op kot gaan kost geld, maar ook kinderen uit gezinnen met een lager inkomen kunnen dat, mits een beurs en/of een verblijf in een residentie.”

“De middencategorie, die er zogezegd altijd tussen uit valt, wordt trouwens ook opgevangen. Gesubsidieerde residenties zijn er immers niet alleen voor beursstudenten. Degenen die net geen beurs krijgen, verliezen ook het voordeel van het verminderd studiegeld. Zij zijn vaak dankbaar dat ze in een gesubsidieerde residentie terecht kunnen en daardoor de studiekost kunnen drukken. In de perceptie van mensen zijn de strikte studiekosten niet de financiële slokkop, maar de huisvesting. Bovendien doet de KU Leuven inspanningen om de inkomensgrenzen op te trekken, zodat ook die middencategorie wordt opgevangen.”

DISCRIMINATIE

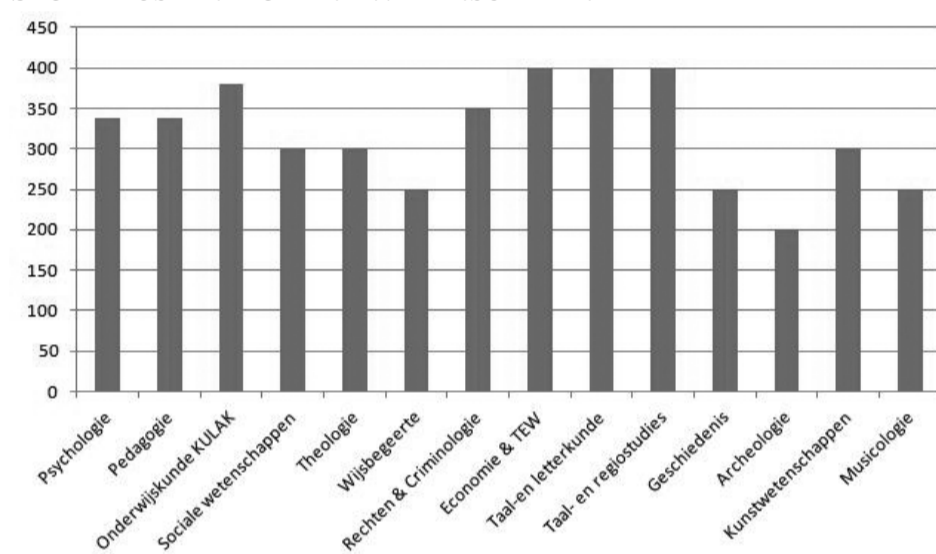
Bij VVS klinkt een scherper geluid. An-Sofie: “Studiekosten werken discriminerend, zowel voor als tijdens de studieperiode. Ervoor, omdat jongeren en hun ouders denken dat ze een hogere studie financieel niet aankunnen. Tijdens, als die studenten steun moeten vragen bij de Sociale Dienst, om bijvoorbeeld excursies te kunnen betalen. Kortom, de financiële situatie blijft een taboe-onderwerp, omwille van emancipatie en ook trots. Bovendien behoort deze materie tot de privacy sfeer en krijg je moeilijk de discussie op gang. Daarom is het ook moeilijk om aan juiste gegevens te komen.

LOKO ziet vooral discriminatie na de inschrijving. Lieve: “Cursussen en boeken zijn een grote kost, die ook nog eens afhan-

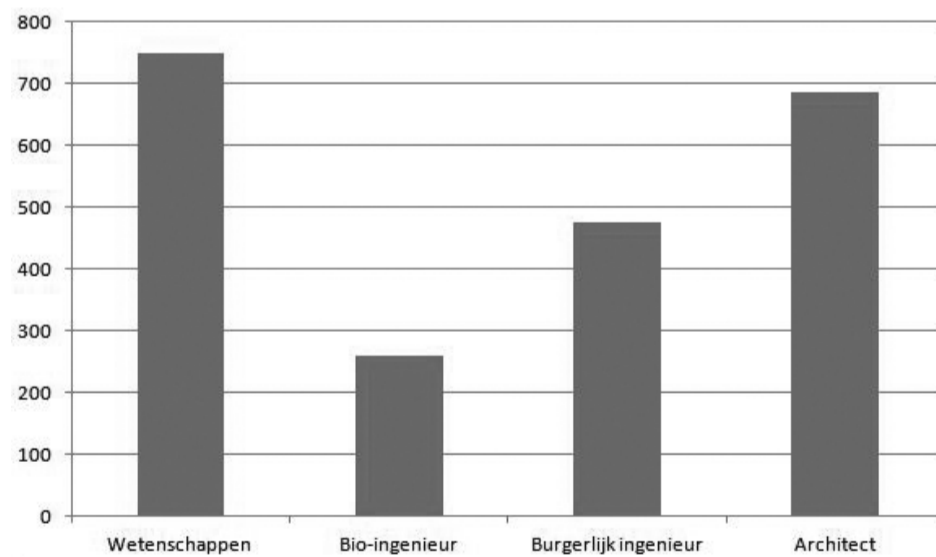
kelijk zijn van de opleiding. Kotstudenten krijgen dan wel een grotere beurs dan pendelstudenten, toch dekt dat de meerkost van een kot niet. Wie een goed en betaalbaar kot wil, moet er dus op tijd bij zijn. Ook de voedingskost van een kotstudent zal hoger liggen. Afhankelijk van de bron die je raadpleegt, rekent men verschillende zaken onder studiekosten. Een student doet meer dan studeren alleen. Hij heeft nood aan vrije tijd en sociale contacten en er even tussenuit knippen kost ook geld.”

Ook al zijn de inspanningen van de KU Leuven en de overheid lovenswaardig, Lieve blijft erbij dat “studenten met minder financiële mogelijkheden meer problemen in het hoger onderwijs kunnen tegenkomen dan hun collega's.”

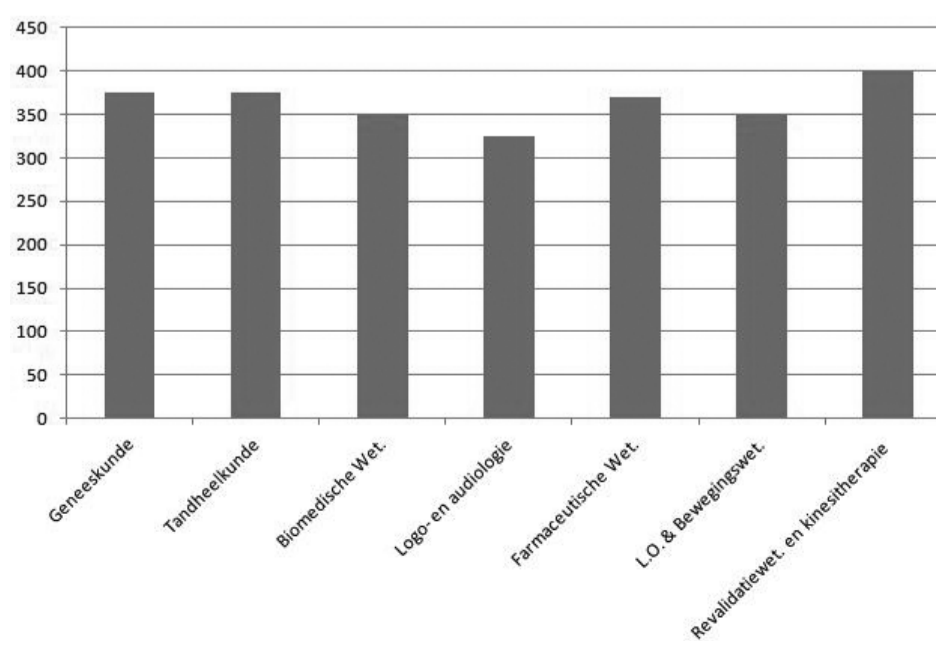
STUDIEKOSTEN HUMANE WETENSCHAPPEN

STUDIEKOSTEN WETENSCHAPPEN EN TECHNOLOGIE

STUDIEKOSTEN BIOMEDISCHE WETENSCHAPPEN

HET GEDACHTEGOED (6) | ANIMO

“Niet altijd naar economie kijken”

Volgens menigeen heeft de jeugd tegenwoordig geen politiek buikgevoel meer. Laat staan dat ze er nog hun stem voor zouden laten horen. Die kijk op de zaken staat haaks op het veelvoud aan politieke studentenbewegingen dat om uw aandacht smeekt. Op regelmatige basis stellen wij een van hen aan u voor. Deze week schoven we aan tafel bij Stijn Smets, voorzitter van Animo.

Laura Hollevoet

125 jaar en 2 dagen na de staking in de VS voor de 8 urenwerkdag, ontmoeten we Stijn Smets, de voorzitter van Animo, de jongerenvereniging voor socialisten.

Veto: *Hebben jullie 1 mei op een gepaste wijze gevierd?*

Stijn: «Op 1 mei hebben we actie gevoerd tegen de jongerenwerkloosheid en het beeld van de luie jongeren. Jongeren willen wel degelijk werken, maar er worden vandaag te weinig kwalitatieve jobs aangeboden, daarin moet meer geïnvesteerd worden. 1 mei is het ideale moment om dat aan te kaarten. Enerzijds worden veel knelpuntberoepen te weinig opgevuld door jongeren, anderzijds weten jongeren vaak niet waar ze net werk moeten zoeken.»

«De maatschappij moet op jobcoaching inzetten, jongeren moeten daarin worden begeleid. Het probleem aan de universiteit is ook dat weinig opleidingen stages hebben, wat nochtans een hele goede manier is om later door te stromen naar het werkveld. Veel studenten hebben nu weinig voeling met wat hun toekomstige job echt zal inhouden. Maar dat wil niet zeggen dat academische kennis moet verdwijnen.»

Veto: *Jullie steunden op 20 maart de actie van Equal Pay Day, met*

als motto: “Verklein de loonkloof. Word pornoactrice. Je studie nu bepaalt mee je loon later”.

Stijn: «Die slogan is natuurlijk een typische aandachtstrekker. De betekenis erachter is dat als je als vrouw niet onderbetaald wilt worden je het best de porno-industrie ingaat, omdat je daar meer verdient dan een man. Maar voor heel veel sectoren is dat niet het geval. Als linkse partij strijden we voor een gelijk loon, voor gelijk werk, maar langs de rechterzijde vinden we nog altijd weinig steun. Het argument van de liberalen is dat de economie dat niet zou aankunnen. Ik vind dat je niet altijd naar de economie moet kijken. Rechtvaardigheid moet voorop komen te staan in een maatschappij.»

Veto: *In hoeverre worden mooie idealen ook omgezet in de praktijk? Er lijkt soms een corrupt geurtje rond sp.a te hangen. We denken nu vooral aan het managementvennootschap van Johan Vandelanotte en de premie die Bruno Tuybens opstreek.*

Stijn: «Dat van Bruno Tuybens was geen koosjer verhaal natuurlijk, maar Vandelanotte lijkt me een heel integer politicus, die goed werk levert. Jarenlang leek het onmogelijk om energieprijzen onder controle te houden. Vandelanotte zorgde er na vier maanden rege-

ring voor dat dat niet meer onmogelijk was.»

Veto: *Kunnen zakelijke ambities en een hoge politieke functies gecombineerd worden?*

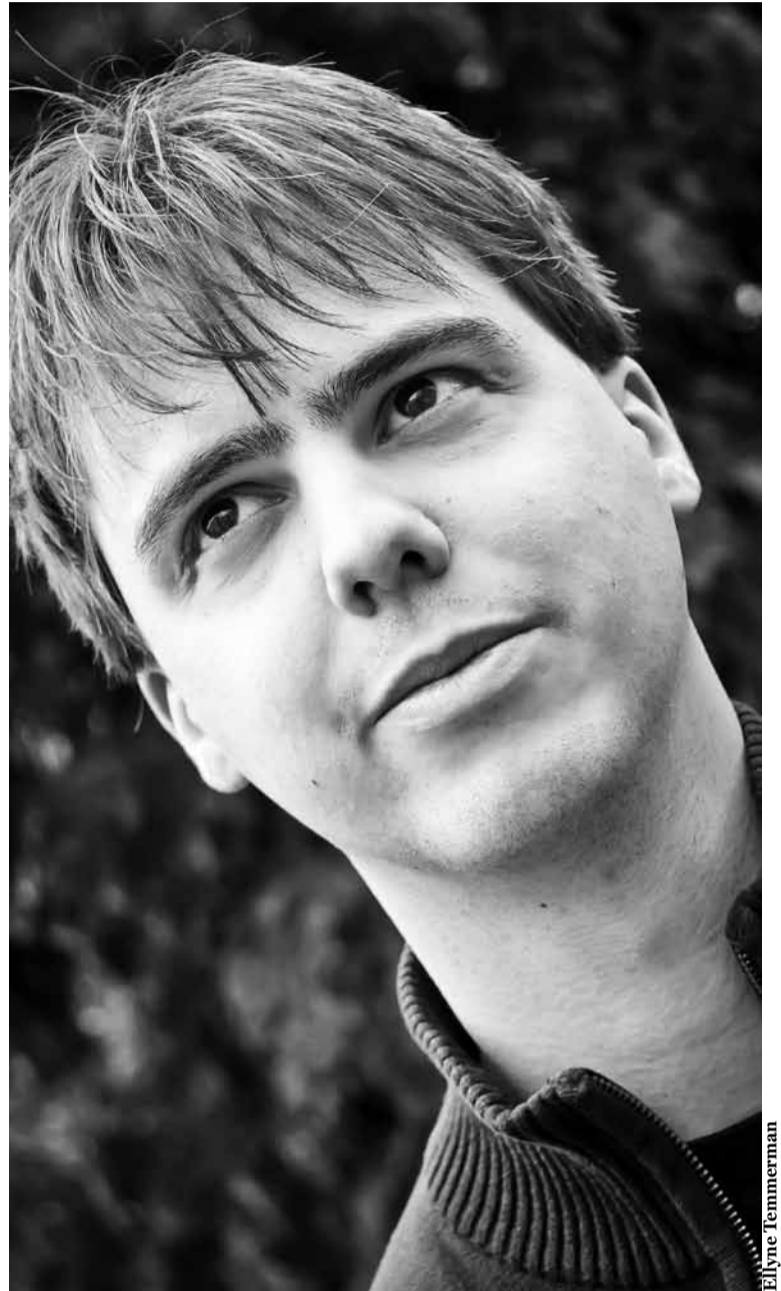
Stijn: «Het is vooral belangrijk transparant te zijn. Er bestaat vaak een parlementaire onduidelijkheid over het inkomen van politici. Als politici er openlijk voor uitkomen wat ze net allemaal doen, is er geen probleem.»

«Maar corruptie aan sp.a linken, zou ik niet doen. Ken je partijen die nog nooit in corruptieschandalen verwickeld raakten? Bij mijn weten plakt er geen blaam aan sp.a. Er zijn natuurlijk dingen waar we niet fier op zijn, zoals het Agustaschandaal bijvoorbeeld, maar alle partijen hebben zo wel iets.»

Veto: *Vindt u het regeerakkoord socialistisch genoeg?*

Stijn: «Het regeerakkoord is niet ideaal natuurlijk. Ik ben daarom ook mee gaan betogen in Brussel. Maar we mogen niet vergeten dat we in een regering zitten met liberalen, socialisten en christendemocraten. We moesten wel in die tripartite stappen, als we dat niet hadden gedaan, hadden we nu nog geen regering. En ja, je zit met drie verschillende partijen, dan moet je wel toegevingen doen. Wij vinden het regeerakkoord misschien te rechts, maar in liberale hoek vindt men het te links.»

«Het is nu eenmaal een compromis tussen drie ideologieën. Als je maar twee ideologieën zou hebben, zoals in de jaren '90 het geval was, zou er een akkoord kunnen gevormd worden dat een groter draagvlak zou kennen. Door de onwil van de N-VA om in de regering te stappen, konden we enkel voor zo'n oplossing kiezen. We kunnen alleen maar hopen dat in 2014 de ogen van de mensen open zullen gaan en dat

Animovoorzitter Stijn Smets: “Ik zal altijd geïnteresseerd zijn in politiek.”

N-VA niet meer de grootste partij zal zijn.»

Veto: *Zou je zelf in de politiek gaan?*

Stijn: «Ik sta nu op de lijst voor gemeenteraadsverkiezingen in Herent, maar echt in de politiek gaan zou ik niet doen. Het is een harde wereld,

met veel verantwoordelijkheden. Ik zal altijd wel geïnteresseerd blijven in de politiek. Een job achter de schermen, als parlementair medewerker bijvoorbeeld zou ik wel nog zien zitten. En lokaal wil ik ook actief blijven.»

Piratenpartij in Leuven

In oktober gaan we allemaal naar de stembus voor de nieuwe gemeenteraadsverkiezingen. Voor het eerst komen in verschillende Vlaamse steden afdelingen op van de Piratenpartij. Ze willen de burger terug meer betrekken bij het politieke bestel, door mensen actief te laten meedenken op informele bijeenkomsten. Dimitri Dhuyvetter, de captain van de Leuvense piratencrew, geeft uitleg.

Thomas Cliquet

Dimitri Dhuyvetter: «We zijn geen normale politieke partij. Momenteel zijn we met vier vaste leden in Leuven, maar veel meer moeten daar niet bijkomen. Anders gaat het concept verloren. We willen politiek weer dichterbij het volk brengen. Iedereen kan ideeën aanbrengen. Het moet natuurlijk in de lijn liggen van waar de Piratenpartij voor staat. Mensen moeten niet enkel kunnen stemmen bij verkiezingen of referenda, maar er moet de mogelijkheid zijn zelf mee te discussiëren.»

«Alle piratenpartijen hebben dezelfde basis, het heeft zich vanuit Zweden over heel Europa verspreid. De thema's leven nu heel erg, vooral vanwege de protesten rond de AC-TA-wetgeving.»

«Het is echt een grassrootsbeweging, dus iedereen die eraan deelneemt kan zijn eigen insteek hebben. Daarom dat de accenten op lokaal niveau wel anders kunnen liggen.»

VEILIGHEIDSCAMERA'S

Dhuyvetter: «In Leuven hebben we een uitgesproken standpunt over de veiligheidscamera's, onder andere op de Oude Markt. Er hangen er twintig en er gaan er nog vijftig bijkomen. Vanuit het oogpunt van de privacy vinden wij dat niet kunnen. Dat de camera's voor meer veiligheid zouden zorgen, betwijfel ik, want cijfers wijzen uit dat Leuven een van de veiligste steden is. Iets wat Tobback waarschijnlijk wel fier maakt.»

«Politie en overheid gaan er blijkbaar van uit dat burgers in het oog moeten gehouden worden.

Wij van de Piratenpartij vinden dat niet vanzelfsprekend. Mensen moeten het recht hebben op straat te komen zonder gefilmd te worden. Voor een heel specifieke situatie zoals Marktrock kan het nodig zijn camera's te gebruiken, maar we gaan er niet in mee dat iedereen in het centrum van Leuven op elk moment in het oog wordt gehouden.»

«Je kunt je ook de vraag stellen wat het nut is van die camera's bij het terugdringen van overlast of criminaliteit. Wil je dat de mensen zich beter gaan gedragen omdat ze weten dat ze gefilmd worden? Wil je dat de politie sneller ter plaatse komt bij onrust of wil je achteraf mensen kunnen identificeren? Ik denk dat de camera's op alledrie vlakken weinig uithalen. Volgens mij werd onlangs op de gemeenteraad gemeld dat de overlast op de Oude Markt nog altijd stijgt, zelfs nu er camera's hangen.»

«Mensen weten vaak niet dat er camera's hangen en als dat toch

het geval is, gaan ze zich er niets van aantrekken, zeker als ze dronken zijn. Ik heb ook niet de indruk dat de politie sneller ter plaatse komt door die camera's, ze zijn meestal nog afhankelijk van een melding. En het lijkt me ook moeilijk mensen te identificeren op basis van de beelden die door de camera's gemaakt worden.»

«Als we niet verkozen worden, en die kans is reëel, hebben we niet gefaald. Veel thema's behoren niet exclusief aan ons toe. Andere partijen zijn er ook mee bezig. Het is vergelijkbaar met wat Groen gedaan heeft: door zoveel te focussen op het ecologische, is er geen enkele partij die er geen standpunt over inneemt.»

DUBBELINTERVIEW IfTF | POLITIKA EN NFK

“Ik kreeg de naam **toneelnazi**”

*In het kader van de IfTF-strijd bracht Politika twee weken geleden het toneelstuk **Largo Desolato**, dat de sfeer van een donker Sovjetregime ademde. Vorige week besteedde NFK de bühne met het kafkaëske **Als een hond**. Wij nodigden de regisseurs van die kringtonelen uit voor een gemoedelijk onderonsje. Willeke Martens (NFK) en het olijke duo Sam Rijnders en Nils De Neubourg (Politika), welkom!*

JOKE VERBEK

Veto: Willeke, jij regisseerde alleen terwijl Sam en Nils samenwerkten.

Politika: «Het is veel werk om als regisseur alleen in te staan voor licht, geluid, rekvisieten, decor én regie. Als duo is het ook leuk dat je een klankbord hebt en meningen op elkaar kan af-toetsen.»

Dat is anders, maar het werkt ook.»

Veto: Hoe kiezen jullie een toneelstuk?

Politika: «Sommige kringen zitten samen met acteurs om een stuk te kiezen. Wij hebben een "dictatuur", de regie kiest het stuk. Het stuk van Havel kwamen we tegen bij het doorploegen van de Vlaamse theaterbibliotheek. Echt goede stukken

praktisch niet altijd haalbaar en bovendien werkt het niet altijd.»
NFK: «De eerste toneelvergadering wordt de regisseur aangeduid en vormen we ons een beeld van het aantal acteurs. Omdat we het stuk volledig zelf hebben geschreven, konden we het aantal rollen zelf bepalen. De keuze voor de kafkaëske thematiek was snel gemaakt, onze eerstejaars zijn fel into Kafka.»

Veto: Hoe bouwt zo'n stuk zich op?

Politika: «In augustus en september herwerkt de regie de tekst. Tijdens de eerste repetities spelen we spelletjes, doen improvisatie-oefeningen en worden we samen dronken. Zo leer je elkaar écht kennen!»

NFK: «We zijn eind oktober begonnen schrijven, de repetities startten na de lesvrije week. Heel wat later dan Politika! We repeteren een viertal uur per week en doen een toneelweekend. Van de grote groep gegadigden aanwezig op de informatievergadering, bleef een kleine groep eerstejaars over.»

Politika: «Dat heeft te maken met de generatiewissel. Wij hebben ook veel eerstejaars omdat de oudere studenten zijn afgestudeerd.»

Veto: Met wat voor budget werken jullie?

Politika: «LOKO betaalt de grootste kost en dat is de huur van de zalen. We hebben een

kleine lening bij Politika, de opbrengsten uit de ticket- en drankverkoop. Dat zijn geen astronomische budgetten, maar we moeten niet op een euro kijken.»
NFK: «Naast een kleine lening bij NFK komen onze inkomsten van de ticketverkoop. Als je creatief omgaat met je budget is er veel mo-

bijnaam "toneelnazi". Dat al mijn acteurs eigenlijk mijn vrienden waren, maakte het soms moeilijk. Het is zoeken naar een combinatie van hard werken en wat dollen op zijn tijd.»

Politika: «Wij werken met meer mensen maar worden vrienden in het proces. Toch moet je af en toe professioneel zijn en afstand nemen. Als du-

“Good cop - bad cop situation”

oregisseurs hadden we een *good cop - bad cop situation going on.*»

Veto: Is er competitie voelbaar?

Politika: «Het niveau van IfTF stijgt steeds en je vergelijkt natuurlijk. Je spoort elkaar aan om het beter te doen. NFK werkte haar stuk conceptueel goed uit. Natuurlijk zijn er dingen die wij anders zouden doen, maar er is geen plaatsvervangende schaamte.»

NFK: «Waarom moet het een competitie zijn, vraag ik me soms af. Maar het tilt je stuk naar een hoger niveau. Bij Politika was ik fan van het spel met die herhalingen, ook hun hoofdacteur was sterk.»

Politika: «Goede acteurs hebben goede regisseurs nodig. Een goede acteur die niet geregisseerd wordt, dat werkt niet. Kringtoneel is niet het maken van een professioneel stuk, maar het samen bezig zijn. Het is belangrijk dat onze acteurs met plezier op de scène staan.»

NFK: «Ik speelde maar in één grote scène mee en dan kort in kleinere. In de stukken waarin ik zelf speelde, regisseerde ik vanop de scène. In de laatste week nam de 'directeur' die regie over.»

Veto: Hoe is dat, medestudenten bijsturen?

NFK: «Het is wennen om niet altijd geliefd te zijn. Ik kreeg de

oregisseurs hadden we een *good cop - bad cop situation going on.*»

Veto: Is er competitie voelbaar?

Politika: «Het niveau van IfTF stijgt steeds en je vergelijkt natuurlijk. Je spoort elkaar aan om het beter te doen. NFK werkte haar stuk conceptueel goed uit. Natuurlijk zijn er dingen die wij anders zouden doen, maar er is geen plaatsvervangende schaamte.»

NFK: «Waarom moet het een competitie zijn, vraag ik me soms af. Maar het tilt je stuk naar een hoger niveau. Bij Politika was ik fan van het spel met die herhalingen, ook hun hoofdacteur was sterk.»

Politika: «Goede acteurs hebben goede regisseurs nodig. Een goede acteur die niet geregisseerd wordt, dat werkt niet. Kringtoneel is niet het maken van een professioneel stuk, maar het samen bezig zijn. Het is belangrijk dat onze acteurs met plezier op de scène staan.»

“Als duo is het leuk dat je een klankbord hebt”

NFK: «Alleen is het inderdaad zwaar en tijdrovend, er loopt altijd wel iets mis! Het laatste repetitieweekend heb ik de regie uit handen gegeven en mochten de acteurs zelf feedback geven.

tellen vaak maar 4 of 6 acteurs. Het is de kwaliteit van een stuk afwegen ten opzichte van de kwantiteit van het aantal gegadigden. Een Griekse tragedie met een dertigkoppig koor is

VRG-kopstukkendebat | BHV spookt nog altijd

Vorige week organiseerde VRG een politiek kopstukkendebat. Er werd vooral gediscussieerd over de staats hervorming en de economie.

JENS CARDINAELS

Aan de opkomst van het VRG-debat was te merken dat het plaatsvond in een verlengd weekend. Sp.a was niet aanwezig vanwege haar 1 meiviering. Ook veel studenten gaven verstek. Gelukkig waren Wouter Van Besien (Groen), Peter Van Rompuy (CD&V), Gwendolyn Rutten (Open Vld), Danny Pieters (N-VA) en Bart Laeremans (Vlaams Belang) er wel.

“De mannen zijn helaas weer in de overgrote meerderheid,” merkte een genderbewuste moderator Marc Vandelooverbosch op. Pieters repliceerde: “Misschien moeten we dan ook maar een andere moderator kiezen.”

Van Rompuy is ook blij met de BHV-splitsing. “Het is een zuivere splitsing.” De daaropvolgende schampere lach van Laeremans maakt duidelijk dat niet iedereen er zo over denkt. Van Rompuy vervolgt: “De nieuwe financieringswet zorgt er dan weer voor dat de Franstaligen door hebben dat er iets moet veranderen.”

Volgens Van Rompuy kan na de volgende verkiezingen in de Vlaamse Regering nagedacht worden over hoe de nieuwe bevoegdheden kunnen worden ingevuld. Rutten, wiens partij in de Vlaamse oppositie zit, repliceert: “Straf dat daar nog niet over nagedacht is.”

Maar heeft Vlaanderen wel genoeg macht om die nieuwe bevoegdheden naar

“Straf dat er nog niet nagedacht is over nieuwe Vlaamse bevoegdheden”

Het debat werd dan wel luchtig ingeleid, vaak was de ondertoon vrij bitsig. Dat verbaast niet, aangezien niet iedereen even tevreden is over het hete hangijzer van de Belgische politiek: de staats hervorming.

Van Besien uitte zich als fan van de huidige hervorming. Groen zit dan wel in de oppositie, de partij heeft in grote mate bijgedragen aan het regeerakkoord. Van Besien leek vooral blij te zijn dat het communautaire nu voorbij is. “Er kan eindelijk over andere dingen beslist worden.”

eigen smaak in te vullen? Pieters denkt van niet: “Het is goed dat Vlaanderen nieuwe bevoegdheden krijgt, maar er zijn zoveel clausules dat we in feite geen eigen beleid kunnen voeren. Ik vind trouwens dat er veel onduidelijkheid is. Zo staat er niets in het akkoord over de afschaffing van de Senaat.” Daarmee reageert hij op Van Rompuy, die zei dat daar over zes maanden aan begonnen kon worden.

Wat volgde was een communautaire discussie die de afgelopen jaren al op tv, op de radio en in de kranten werd gevoerd. Samengevat: volgens sommigen kunnen

Vlamingen en Walen perfect samenleven, volgens anderen niet.

Hoog tijd om het eens over de economie en de werkgelegenheid te hebben. Zoals bekend moeten er meer mensen aan het werk: 55+’ers, maar ook jongere werklozen. Alle partijen zijn het eens: om werken aantrekkelijker te maken, moeten de belastingen op arbeid omhoog.

SCHOOLVERLATERS

Volgens Van Besien moeten er hogere belastingen komen op vermogen. Laeremans is daar geen voorstander van: “Zo jaag je bedrijven naar het buitenland.” Rutten wil

vooral dat mensen duidelijker weten waarvoor ze betalen.

Pieters zegt dat hij al jaren wachtte op de onlangs ingevoerde pensioenhervorming. “Maar waarom al die uitzonderingen?” Bovendien vindt hij ook dat wachtuitkeringen voor schoolverlaters afgeschaft moeten worden. “Wij zijn het enige land dat zulke uitkeringen heeft.”

Aan het einde komt er uit het publiek een vraag over Europa. Al snel gaat het over de solidariteit in de EU. De parallel met de solidariteit in België is snel gemaakt en zo eindigt het debat al even communautair als het begon. Tijd om het beloofde gratis vat aan te slaan.

EVALUATIE LOKO SPORT

Het academiejaar trekt zijn laatste stuipen. Roel Palmaerts, sportcoördinator van LOKO, blikt tevreden terug op de georganiseerde sportiviteiten. Nieuw dit jaar was de International Championship for Universities and Colleges (ICUC), een vierdaagse voor Erasmusstudenten.

FRANK PIETERMAAT EN LAURA HOLLEVOET

De 24 urenloop, het walhalla voor elke sportbeluste student, trok ook dit jaar een meute sportivico's. Een gedegen organisatie is dan een noodzaak, wat tevens geldt voor activiteiten zoals de studentenmarathon, ICUC en de Interfacultaire Beker (IFB). Roel Palmaerts, sportcoördinator van LOKO stelt de balans op.

24 URENLOOP

"In vijf jaar kwam er nog nooit zoveel volk op de 24 urenloop af dan dit jaar, er waren goeie bandjes en er is veel drank verkocht. Spijtig genoeg viel net als de voorgaande jaren de elektriciteit uit. We wilden dit oplossen door de post elektriciteit niet in het centrum te plaatsen, maar op de dienst sport. Dat ging dit jaar niet, dat is dan ook een werkpunt voor volgend jaar."

Een ander agendapunt zijn de fietsenstallingen. "We kregen vier parkings ter beschikking om fietsen in onder te brengen," vertelt Roel. "Aanvankelijk liep alles goed, maar door een bepaalde lezing (*die van Stephen Hawking red.*) die eindigde rond 22 uur, kwamen plots zo'n 1500 man van daar rechtstreeks naar de 24 urenloop. Dat zorgde ervoor dat het wat hectisch was rond 23 uur.

Voor de fietsenparking staat al een proefproject in de steigers voor een groter parkeerterrein. Ook de bereikbaarheid van de verschillende standjes bleek een heikel punt: "Vorig jaar hebben we hier al proberen op letten door een extra doorgang te maken, maar die is uiteindelijk niet zoveel gebruikt geweest. Meer richtingsaanwijzers zouden een oplossing zijn."

Deze technische besommeringen buiten beschouwing genomen was de 24 urenloop een hoera-verhaal. Bovendien mocht ook het financiële plaatje er wezen. "Dit jaar hebben we geen tekort gedraaid, dit in tegenstelling tot voorgaande jaren. Drie jaar geleden hadden we nog een tekort van 18.000 euro." De reden voor deze financiële

meevaller is dat LOKO Sport dit jaar sponsors als Decathlon, Globevents en Jim Mobile wist te strikken.

STUDENTENMARATHON EN ICUC

Met zo'n 900 inschrijvingen schildert Roel de studentenmarathon eveneens als een succes. "Voor het eerst in tien jaar was er een nieuw parcours van 21 kilometer, met veldweggetjes, iets waar we veel positieve reacties over hebben gekregen. Een derde van de deelnemers koos voor dit parcours. Het was dus een goede editie, zowel op sportief als op financieel vlak. De sponsors voor de 24 urenloop probeerden we immers

zoveel mogelijk te verbinden met de studentenmarathon."

Naast de studentenmarathon organiseerde LOKO dit jaar ICUC of de International Championship for Universities and Colleges, in samenwerking met de KU Leuven en de American University of Paris (AUP)

"Met ICUC hebben we er iets heel uitdagends bijgenomen, het zou in de toekomst om de twee jaar georganiseerd kunnen worden, maar dat moeten we nog verder bekijken."

"De voorgaande jaren waren er ook sportactiviteiten voor internationale studenten. Vorig jaar kregen we echter een delegatie van Parijs op bezoek. Hun hoofdverantwoordelijke opperde dat Leuven een heel mooi sportcomplex heeft en dat we misschien eens moesten nadenken om niet alleen recreatief, maar ook competitief deelnemers te zoeken. Naar aanleiding daarvan zijn we gaan samenwerken, we hebben toen niet alleen de Erasmuscup ondergebracht in ICUC, maar hebben het event ook verlengd

tot vier dagen, waarvan er drie competitief zijn."

IFB

Als laatste evalueert Roel de interfacultaire beker: "In de interfacultaire beker strijden verschillende kringen tegen elkaar. Het is niet zo'n mega-event als de 24 urenloop, maar een competitie tussen studenten die het hele jaar door loopt. Er doen in totaal ongeveer 100 teams uit de verschillende kringen aan mee." Dat er genoeg animo voor de activiteit is, blijkt uit het feit dat er dit jaar bijna geen forfaits waren.

Door de ogen van Roel Palmaerts oogt de eindbalans positief. "Als coördinator is het belangrijk dat je een goed team hebt, en dat had ik dit jaar." De belangrijkste toekomstplannen voor LOKO Sport zijn ICUC en de Wednesday Sports Fever, waarin alternatieve sporten worden voorgesteld van acrobatie tot paintball. "We ondersteunen deze activiteit voorlopig, maar we willen na gaan of we dit in de toekomst verder kunnen ontwikkelen."

Archiefoto Andrew Snowball

EVALUATIE ALBATROS

Fuifzaal LOKO kruipt weer recht

Fuifzaal Albatros, de Albi voor sommigen, kende dit academiejaar een moeilijke start. Grote werkzaamheden waren nodig om de zaal opnieuw in volle glorie te krijgen. Financieel beheerder van Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) Jef Janssens vertelt het verhaal van een jaar vallen en opstaan, maar ziet steeds meer opklaringen naar de toekomst toe.

FRANK PIETERMAAT

De problemen van de fuifzaal die door LOKO aangeboden wordt, zijn het gevolg van problemen uit het verleden, vat Jef Janssens het verhaal aan: "De twee vorige jaren liep het vooral fout omdat de beheerder (voor de Albatros werd tot vorig jaar één beheerder aangesteld, sinds dit jaar zijn dat er twee, red.) in kwestie het wat liet slabakken. De Albatros is een oude zaal, er gebeurt ook veel. Als je dat een week links laat liggen, prullen niet herstelt of niet opruimt, dan kom je vroeg of laat in heel diepe shit te zitten, want het is een gebouw dat je moet onderhouden."

Werken bij LOKO blijft vanzelfsprekend vrijwilligerswerk. En voor een fuifzaal blijkt het niet altijd even makkelijk vrijwilligers te vinden. "Je moet het maar willen om een jaar die verantwoordelijkheid op te nemen," zegt Jef. "Daarom kozen we dit jaar voor twee beheerders, zodat je ook meer het

gevoel hebt dat je niet alleen staat. Ook de avondverantwoordelijken hebben we dichterbij de zaken betrokken. Zo creëer je een groepsgevoel waardoor iedereen er meer voor gaat. Dat is dit jaar deels gelukt en ik hoop dat dat volgend jaar op dezelfde lijn verder gaat."

"Wij zijn de Colruyt onder de fuifzalen"

"Kringen voelen zich vaak niet verantwoordelijk voor de zaal na een feestje, laten rommel achter en dan geraak je heel snel gedemotiveerd als beheerder," stelt Jef. "Het is een oude zaal en daar gaan

vaak zaken kapot. Je moet er dus dag in, dag uit mee bezig zijn. Dit jaar probeer ik dat te doen met de twee beheerders, Elise De Jong en Tom Martens, en het team avondverantwoordelijken. Dat team werkte uitstekend dit jaar, waarvoor ik zeer dankbaar ben."

AANTREKKING

Vooraf kleine zaken waren het probleem. Vele kleine beetjes maken een groot geheel, dat erkent ook Jef: "Structureel was het moeilijk. De kelder stond onder water. De elektriciteit was gedateerd. Maar ook dat hebben we dit jaar proberen rechtzetten. Het zijn al die kleine zaken die uiteindelijk groter worden en echt voor problemen zorgen."

Ondanks alle zaken uit het verleden, lijkt Albatros nog steeds in trek bij een aantal kringen. "Ik denk dat de Albatros zeker nog kringen aantrekt," stelt Jef. "Dat zien we cijfermatig. Het is niet de mooiste zaal, dat weten we allemaal, maar vooral de lage prijs en de extra mogelijkheden lokken toch nog kringen. Je kan eigen drank meenemen, een cantus doen, extra geluidsinstallatie meebrengen. Dat is allemaal mogelijk omdat wij daarin een flexibel beleid voeren met aparte prijscategorieën."

PRIJSBELEID

Een flexibel prijsbeleid, zorgt dat niet voor financiële moeilijkheden? "Het is niet echt de bedoeling om winst te maken," verduidelijkt Jef. "De gedachte is hoofdzakelijk dat we de kringen een goede en toegankelijke fuifzaal willen bieden. Operationeel draaien we een kleine winstmarge. In januari hebben we de prijzen voor het eerst in tien jaar verhoogd met 7,5 procent dus ik denk dat we volgend jaar zeker een verbetering gaan zien. De Albatros is niet zozeer financieel een probleem. De vzw dient er vooral voor om het te doen blijven draaien."

Goedkopere prijzen dan de rest van Leuven zou voor wrevél kunnen zorgen met andere fuifzalen. Jef ziet echter eerder een goede samenwerking dan concurrentie: "De fuifzalen zijn een markt in Leuven. Elke kring heeft zijn noden en wensen en dat vertaalt zich in de fuifzaalmarkt van Leuven dat er voor elke klant een oplossing is. De fuifzalen weten dat wij goedkoper zijn, maar ze maken daar geen punt van omdat onze klanten geen klanten voor hun zijn. Daar zijn dus zeker geen klachten rond, integendeel. Dat is de markt in Leuven. Wij zijn de Colruyt onder de fuifzalen, maar de Colruyt heeft ook zijn kwaliteiten."

All the world's a stage." Of toch zeker De Koelisse en de Zwartzusterkapel. Voor de achtste keer vindt daar namelijk het Interfacultair Theaterfestival plaats. Nog tot 10 mei nemen 10 kringen het tegen elkaar op. Streng maar rechtvaardig laat Veto wekelijks zijn licht schijnen op de geziene voorstellingen. Deze week: NFK & Medica.

IFTF NFK

Als een hond

THOMAS CLIQUET

Bij het binnenkomen werd ons een propje in de hand geduwd. Toen we het openvouwden, bleek het om het programma te gaan. Al snel werd duidelijk waarom het programma ons op deze wel erg originele manier werd gepresenteerd.

Het decor was bezaaid met allerlei verfrommelde papieren. De acteurs zaten reeds klaar op stoeltjes, gezellig aan het keuvelen. NFK speelde dit jaar *Als een hond*, grotendeels gebaseerd op *Het proces* van Franz Kafka. Dat verklaarde de prominente plaats van papier in het decor, om de zinloosheid van bureaucratie te duiden.

ROMAN

Het verschil met Kafka's roman bestond erin dat het hoofdpersonage deze keer niet Jozef K. heette maar wel Josefien K. Het verhaal is genoegzaam bekend: Josefien wordt aangeklaagd, maar de reden wordt nooit vermeld. "Deze rechtbank gaat zelf niet op zoek naar de schuld maar wordt erdoor aangetrokken," aldus de rechter-commissaris. De absurditeit van teveel regeltjes wordt bijzonder goed gevat door de filosofen.

Het is ieders nachtmerrie: gearresteerd worden en niet weten waarvoor. Dat is de sterkte van Kafka's verhaal. Al is het al bijna honderd jaar oud, het blijft universeel. De acteurs kweten zich goed van hun taak. Dat had ook te maken met de uitstekende casting: elke rol

paste de acteur of actrice in kwestie als gegoten. Een voorbeeld is de actrice die Bloch speelde, een beklagde wiens proces eeuwig leek aan te slepen. Met verwilderde haren zocht ze door de resem papieren naar bewijsmateriaal voor haar onschuld. Tevergeefs.

Er waren nog verschillen in de plot ten opzichte van de roman. De keuzes die gemaakt werden bij de adaptatie naar de Bühne, juichen wij toe. Het hele boek spelen zou onbegonnen werk geweest zijn. Het stuk was net lang genoeg om niet te vervelen. Nog langer en wij waren in slaap gevallen.

GERITSEL

Leuk gedaan was het functioneel gebruiken van het decor. Bij de schilder Titorelli, in het boek een man, hier een vrouw, werd er door vier acteurs met het papier geritseld terwijl de schilderes vertelde waarom ze het liefst in het groen schilderde. Zo werd het effect gecreëerd van het ruisen van bladeren in de wind.

Petje af voor de actrice die Leni speelde, de verpleegster van de zieke advocaat. Zeer overtuigend hoe ze liet zien dat ze een zwak had voor beklagden. Geslacht speelde hierbij geen rol. Ze deed haar uiterste best in het uitspelen van haar sex-appeal. Wij waren mee.

Afsluitend kunnen wij zeggen dat NFK erin geslaagd is een literair meesterwerk te vertalen naar theater. Het was een eigen versie die toch trouw genoeg bleef aan het origineel.

IFTF MEDICA

Verslaafde geneeskundigen

FRANK PIETERMAAT

Een wolkenkrabber van vijftig verdiepingen hoog. Op het dak ontmoeten collega's allerhande elkaar om te roken, wat eigenlijk ten strengste verboden is binnen de bedrijfscultuur. In de stad heeft het al twee jaar niet meer geregend.

Het verhaal is opgebouwd rond acht werknemers. Vier secretaresses, die elkaar bij momenten liever kwijt dan rijk zijn, een programmeur, een koerier, een bureauchef en de bedrijfsleider. Op het dak worden vriendschappen gesloten, affaires begonnen, gefilosofeerd, maar vooral gerookt. Veel gerookt.

Verschillende verhalen lopen door elkaar tijdens de verschillende conversaties. Er is de programmeur die de flirtpogingen van de secretaresses weerstaat omdat hij zo van zijn vrouw houdt, maar haar uiteindelijk verliest. Of de bruinharige secretaresse die ondanks haar succes binnen het bedrijf droefnis kent omwille van onvruchtbaarheid. Al die verhalen monden uit in een slotscène waarin koppeltjes gevormd worden, zowel op privégebied als zakelijk, en de zondvloed na twee jaar losbarst.

DROOGTE

De geneeskundigen in spe kozen voor een stuk van Sergi Belbel, een Catalaan, dat ons ruimschoots twee uur in de Zwartzusterkapel houdt. Die twee uur wordt opgedeeld in verschillende stuk-

ken, de conversaties, die ervoor moeten zorgen dat het geen lange, aaneengerekte bedoening wordt. Toch zijn we na een dik uur opgelucht als de pauze volgt. In het eerste deel zijn een aantal stukken wat traag, langdradig en ontbreekt de animo wat.

Het tweede deel begint geanimeerder, wat de toon zet voor de rest van de voorstelling. Bij momenten absurde fantasietjes onder de personages brengen tempo in het stuk en zorgen voor meer afwisseling. De secretaresses die discussiëren over de grootte van de penis van de koerier en dat daarna nog eens schaamteloos controleren bij de verlegen jongeman, brengt menig toeschouwer tot lachen.

SECRETARESSE

De acteerpresetaties weten ons te bekoren. De naïeve secretaresses, de strenge bedrijfsleidster, de nonchalante koerier. Stuk voor stuk zijn het rollen die door de acteurs op haast perfect stereotiepe manier worden neergezet. Als uitschieter volgende quote: "De enige droogte die schadelijk is voor de mens is die tussen uw benen." Want het is niet dat secretaresses echt werken natuurlijk.

Tot slot nog een *thumbs up* voor het spel met licht en geluid, dat zeker een meerwaarde was. Zoals een van de secretaresses een Versacejurk omschreef: het was niet schitterend, maar best mooi.

De cast van het IFTF-toneel van Medica.

DOCVILLE

INTERNATIONAAL DOCUMENTAIRE FILMFESTIVAL

De selectie | Voorbij infotainment

Wij kijken graag naar de banale escapades van bejaarden en de ontroerende levensverhalen van figuren uit de marge van onze samenleving. Op het internationale documentairefestival Docville ontdekten we afgelopen week dat er naast Paul Jambers en de Man Bijt Hondredactie nog talloze andere documentairemakers bestaan die ook een eigenwijze visie en een neus voor een interessant verhaal hebben.

WIM DEHAEN

Vorige week kon elke documentaireliefhebber z'n hartje ophalen op verschillende locaties doorheen Leuven. Met een programma tjokvol uiteenlopende reeksen werden we overrompeld door de mogelijkheden en moesten we kiezen uit het brede aanbod. We werden verleid door de internationale selectie, maar konden er niet aan weerstaan om ondertussen ook eens door de rest van het aanbod te snuffelen.

MELANCHOLISCH

Het ecologische thema werd in veel films niet geschuwd. In *Nuclear Nation* zagen we de frustrerende gevolgen die de kernramp in Fukushima voor de naburige inwoners heeft. Hoewel de filmmaker duidelijk een anti-nucleaire agenda heeft, dringt hij niet op, en laat hij de mensen gewoon hun verhaal vertellen. Een minder gepolariseerde, maar daarom zeker niet minder interessante kijk op kernenergie zagen we in *Unter Kontrolle*. Daarin kregen we een visueel indrukwekkende rondleiding van verschillende kerncentrales, die door de recente kernuitstap van Duitsland bijna het allure van een melancholische elegie aanneemt.

Vele documentaires leken als hoofd-doel het aankaarten van bepaalde situaties te hebben. Dat die invulling heel ruim te interpreteren valt, zagen we in de klassieker *Koyaanisqatsi*. Die film leek op een oppervlakkig niveau vooral een uitgesponnen Philip Glassvideoclip te zijn, maar bevatte desondanks doordringende kritiek op de moderne maatschappij. In *How To Die In Oregon* was de boodschap dan weer overduidelijk. De HBO-documentaire handelt over een goedgekeurde euthanasiewet in de Amerikaanse staat Oregon, en we volgen onder andere een terminale patiënte. Een aangrijpend verhaal dat allicht zelfs de meest radicale *pro-lifers* een krop in de keel zal geven.

LUCHTIG

Het kon gelukkig bij momenten ook heel wat luchtiger. In *Shut Up Little Man* zagen we het verhaal achter een clandestiene

geinige bedenkingen bij *product placement* en reclame. Zijn opzet was om zijn film volledig te laten financieren door merken die zijn film wilden sponsoren in ruil voor subtiele reclame, met vaak komieke resultaten tot gevolg. Zijn uitgangspunt lijkt in eerste instantie vooral kritisch te zijn, maar de eerste prioriteit ligt eerder bij zijn persoonlijk amusement, zo blijkt. Desondanks praat hij tussen de pret door met kleppers als Ralph Nader, Noam Chomsky en Donald Trump.

POIGNANT

We zagen ook enkele boeiende menselijke portretten. In *Calvet* doet de gelijknamige schilder zijn voormalige leven als

waren bovendien zeer aangenaam verrast om de poignante neoklassieke drones van Stars of the Lid op de achtergrond te herkennen.

VERSTILD

Vroeger was ons favoriete vtm-programma *Border Security: Australia's Front Line*. In dat vermakelijke programma konden we week na week de frustraties van Australische reizigers beloven, ongelofelijke drugsmokkeltechnieken ontdekken en elke keer was er weer een nietsvermoedende reiziger met een exotische nationaliteit die om onduidelijke redenen een vuilniszak vol dode tarantula's voor zijn familie in Australië had meege-

opname van ruziënde burens. Die opname barst uiteindelijk uit z'n voegen en wordt ongelofelijk populair en wijdverspreid. Door de flitsende, moderne presentatie, overtuigende ensceneringen en de conflicterende verhalen van alle spelers uit het verhaal verlieten we uiterst geamuseerd de zaal.

Na Giorgio Moroder is Morgan Spurlock onze favoriete pornosnor. U weet wel, die man die in *Supersize Me* 30 dagen lang op een dieet van McDonaldsmaaltijden probeerde te overleven. Spurlock plaatste met *The Greatest Movie Ever Sold* enkele

drugsverslaafde crimineel uit de doeken. De mondige kunstenaar gaat er voor de camera de confrontatie met zijn verleden aan. Een andere gepijnigde persoonlijkheid zagen we in het geweldige *Last Days Here*. De film gaat over de frontman van de in de vergetelheid geraakte heavymetalgroep Pentagram. Wanneer blijkt dat de zanger tegenwoordig een levend lijk is dat aan de lopende band aan het crackpijpe lurkt, lijkt de verlangde comeback wel heel veraf. In de film zagen we hoe een geobsedeerde liefhebber ondanks alles een comeback probeert te forceren. We

bracht. Een totaal andere visie op de rol van de douane kregen we in *Il Castello*. In plaats van het platte amusement van *Border Security* krijgen we een verstilde, minimalistische kijk op de handel en wandel van een luchthaven in Milaan. De beelden zijn van een immense fotografische kwaliteit en hoewel de dialogen schaars zijn, krijgen we een confronterende kijk op de kille behandeling die nodig is om de veiligheid te garanderen. Ook ditmaal waren we het roerend eens met de festivaljury, die de film terecht als winnaar van de internationale selectie bekroonde.

Louis Theroux | Leven in onwetendheid

Het is vrijdag 4 mei, lunchtijd. Louis Theroux slaat aan de bar van STUK-café een praatje met een aantal bewonderaars. De gerenommeerde Britse documentairemaker kwam op Docville drie nieuwe documentaires voorstellen. Wij gingen naar de Belgische première van "Extreme Love: Dementia," en volgden zijn masterclass. Wij waren ontroerd. Van grote lach tot kleine traan.

LUCAS DE JONG

In het dubbelluik *Extreme Love: Autism* en *Dementia* neemt Theroux ons mee naar de wereld van autisme en dementie. Hij brengt het dagelijks leven van zowel verzorger als patiënt in beeld op een manier die ons doet beleven. Waar u in *Louis Theroux's Weird Weekends* nog frivoel om UFO-jagers kon lachen, is alle afstand hier verdwenen. Op humor is zeker niet bespaard, maar de sérieux van het onderwerp maakt het eerder tragikomisch.

Theroux gaat in *Dementia* naar Phoenix, de hoofdstad van Arizona, waar hij het verzorgingstehuis Beattitudes bezoekt. Demeterende patiënten worden er naar ernst van hun aandoening op verschillende verdiepen ondergebracht. In de plaats van almaar meer medicijnen te geven, stappen de verzorgers mee in de waanbeelden van hun gangbewoners.

Zo is er ex-tandarts Gary, die op het eerste gezicht nog bijzonder bij de pinken lijkt. Maar als hij zich weer eens afvraagt waar de uitgang is, moet je hem afleiden door te vra-

gen of hij naar je gebit wil kijken. "We vertellen hier constant leugentjes om bestwil," vertelt een verzorgster. Gary heeft een relatie met een patiënte op de gang terwijl hij denkt dat zijn vrouw Carla, die hem regelmatig bezoekt, een collega is.

De 88-jarige John verzorgt zijn vrouw Nancy thuis, omdat hij de 4000 dollar per maand voor een tehuis niet kan betalen. "Ze heeft dezelfde zorgen nodig als een grote kleuter," vertelt John. "Ik denk dat haar verstand nog voor 30 procent intact is." Hij draagt een naamkaartje en er hangen trouwfoto's aan de muur, om haar er bij verwarring aan te herinneren dat hij haar man is.

THEROUX'S TROEVEN

Als John Nancy een voormiddag aan Theroux overlaat, wordt die zelf deel van de documentaire. Hij

observeert niet meer, maar gaat op in een nieuwe dynamiek waarbij subject en object met elkaar versmelten. Dat is de kracht van de documentaire die we beleven, en sluit aan bij wat de masterclass ons leert.

John weigert Theroux tips te geven om de tijd mee door te komen. Hoewel hij zich bijna door zijn eigen onzekerheid laat vangen, ligt juist daar een tweede troef van Theroux's stijl. "Een oncomfortabel gevoel is niet altijd erg. Ik laat me verrassen door het onverwachte," vertelt Theroux. "Ik ben nooit tot in de puntjes voorbereid. Meestal heb ik een idee van de topics die ik wil bespreken, maar verder gaat het niet. Ik ben in staat net te doen of ik van niks weet."

KOEKJES

Theroux improviseert zich vervolgens met een wandeling, mu-

ziek en koekjes door de voormiddag met Nancy heen. Wanneer John terugkomt, moet hij haar eerst aan herinneren dat ze zijn echtgenote is. Dan vraagt Nancy vertederend: "Do you like me?" John: "Much more than that." Nancy: "Sex?" Haar krachtige, grappige karakter valt bij momenten als een lichtstraal door de Alzheimergordijnen.

Theroux: "Aan *Extreme Love* heb ik een genuanceerde psychologische blik overgehouden. We zijn niet de meesters van ons eigen lot. In een oogopslag kan het leven veranderen. Door in alle eerlijkheid te praten over de moeilijkheden die met dementie of autisme gepaard gaan, creëer je een positief, geruststellend beeld. Ik probeer nooit het verstand van mensen te veranderen."

Bookers (10) | East of Eden

Bookers is een programma op Radio Scorpio dat lijnen trekt tussen literatuur, kunst en muziek. Wekelijks geven zij een artiest carte blanche, waarvan u het kunstwerk hieronder ziet. In het tweede semester gaat Veto de literaire samenwerking aan. Deze week lezen wij East of Eden van John Steinbeck.

MARIJKE VAN GEEL EN CHARLOTTE VEKEMANS

We kennen het allemaal: In de Alma krijgt de persoon voor je de laatste fishsticks. Je kleine zus haalt belachelijk hoge punten hoewel ze haar dagen vult met Angry Birds. Op het mondeling examen trekt de student voor je net die vraag die je perfect had kunnen beantwoorden. Jaloezie is des mensen. John Steinbecks *East of Eden* draait grotendeels rond dat thema.

East of Eden situeert zich rond de overgang van de negentiende naar de twintigste eeuw. Gedurende decennia volgen we twee families, de Trasks en de Hamiltons. Het verhaal wordt verteld vanuit een ik-standpunt. Pas halverwege het boek wordt duidelijk

Een meer dan terechte Nobelprijs

dat het Steinbeck zelf is die zijn familiesaga vertelt. Aanvankelijk bewandelen de Trasks en Hamiltons een ander pad, maar gaandeweg wordt het lot van de twee families met elkaar verweven.

In het eerste deel van het omvangrijk boek komen we meer te weten over de tumultueuze geschiedenis van de broers Charles

en Adam Trask. Verder maken we ook uitgebreid kennis met Cathy Ames, een vrouw met psychopatische neigingen die ook een belangrijke rol zal spelen voor het verdere verloop van het verhaal. Generaties volgen elkaar op en gaandeweg wordt de Bijbelse insteek van het verhaal onweerlegbaar. De naam Adam, de grote rol van het paradijselijk landschap en de broederrivaliteit zijn duidelijk geen toeval.

VADERS MOOISTE

East of Eden kan eigenlijk gelezen worden als een herinterpretatie van het bijbelse boek Genesis, en van het Paradijsverhaal (Gn 2,5-3,24) en Kainverhaal (Gn 4,1-26) in het bijzonder. Oervader Samuel Hamilton en zijn vrouw Liza zijn een Adam en Eva die hun eigen bloedlijn stichten in de paradijselijk Salinas Valley te Californië. De broers Kain en Abel worden belichaamd door zowel Charles en Adam Trask, als door Adams tweelingzonen Caleb en Aron. De parallel wordt niet alleen duidelijk door hun overeenkomende initialen, maar vooral door het terugkerend thema van jaloezie.

Ook bij ons zat het verhaal nogal ver, en daarom legden wij ons oor te luister bij professor Bénédicte Lemmelijn, expert op het vlak van bijbelwetenschap. Zij verwees ook meermaals naar het gedachtegoed van haar voormalig promotor en onze erector, Marc Vervenne, die het Kain en Abel verhaal grondig bestudeerde. "In het eigenlijke verhaal van Kain en Abel bieden beide broers God een

offer aan. Hoewel het Kains idee was te offeren, slaat God enkel acht op het offer van Abel. Kain ontsteekt in woede en besluit zijn broer te vermoorden. God straft hem, en Kain trekt uiteindelijk weg naar het land Nod, het land van 'dolen', 'ten oosten van Eden'. De titel van Steinbecks roman refereert dus letterlijk naar dit verhaal," aldus Lemmelijn. Het offerverhaal komt ook terug in *East of Eden*. Wanneer vader Trask verjaart, geven Charles en Adam hem een cadeau. Adams puppy valt meer in de smaak dan Charles' mes, wat Charles' afgunst nog meer in de hand werkt. Het incident symboliseert de gespannen relatie tussen de twee broers die zo naar de goedkeuring van hun vader verlangen.

GOED EN KWAAD

"Belangrijk om weten is dat er in het oorspronkelijke verhaal initieel geen goede en slechte broer

Jaloezie is des mensen

is. Die interpretatie is er slechts gekomen doordat mensen door de eeuwen heen een uitleg wilden geven aan de ogenschijnlijke willekeur van God," legt Lemmelijn uit. "In de doorwerking van het verhaal werd Abel als een betere zoon voorgesteld, of zijn offer werd als waardevoller beschouwd. Op tekeningen wordt bijvoorbeeld weergegeven dat de rook van het offer van Kain naar beneden sloeg en die van Abel naar boven". Dat komt ook terug bij Steinbeck. Hij speelt eigenlijk niet in op het bijbelverhaal op zich zoals het in zijn literaire context bedoeld is, maar op de interpretatie die er in de traditie ontstaan is. Adam lijkt de goede zoon, en Charles de gevaarlijkere, idem voor Aron en Caleb.

Alexandra Dammekens

De kunstenaar: Het gevoel dat mij bijbleef in *East of Eden* was het idee dat goed en kwaad in elke mens op mysterieuze wijze genesteld is. Het beeld verwijst vooral naar de paradoxale dimensie van het bijbelse verhaal van Kain en Abel, waarin Kain de gewone mens vertegenwoordigt en de straf van God ontglipt.

Als afstammelingen van Kain worden wij als zondaar geboren en erven wij in een zekere zin de zonde van Kain. De illustratie is een abstract beeld dat een gevoel incarneert dat zich blijft herhalen doorheen *East of Eden*, de herhalende cyclus van zonde, het schuldgevoel en het zoeken naar verlossing. Iedereen is op zoek naar zijn eigen vorm van Eden, zoals Adam en Cathy, maar bestaat dit zonder te zondigen en zonder schuldgevoel?

Dat is echter niet waar het oorspronkelijke verhaal om draaide. "In se draait het 'Kainverhaal' rond de gebrokenheid van de relatie tussen de mens en zijn medemens. Zo hangt het literair, als in een diptiek, intrinsiek samen met dat van Adam en Eva, waar het de relatie tussen de mens en God is die verstoord wordt. Dit 'Paradijsverhaal' gaat over de gebrokenheid en kwetsbaarheid van de mens, het overschrijden van grenzen, goed en kwaad. Harmonieus leven en samenleven kan slechts als zowel de relatie tot god als die tot de medemens in balans is, lijkt dit

tweelukkig aan te tonen. Die twee verhalen laten dus zien dat het op twee vlakken kan fout gaan en vertellen daarin iets over de wortel van 'het kwaad'," legt Lemmelijn uit.

Voor *East of Eden* borduurt Steinbeck verder op de eeuwenoude literaire traditie over het paradijsverhaal en het Kainverhaal. Hij kan lezers van de 21e eeuw een dikke 700 pagina's lang boeien met een verhaal geënt op de bijbel. Dat doet ons vermoeden dat Steinbeck 50 jaar geleden meer dan terecht de Nobelprijs voor literatuur ontving.

CulKal

Dinsdag 8 mei

EDIT 'You Ain't Heard Nothing Yet' door Vera Tussing
Dans - 20u30 in STUK, www.stuk.be

Woensdag 9 mei

Open Mic
Concert - 19u30 in Het Depot, www.hetdepot.be

Donderdag 10 mei

We are the world van Leen Braspenning
Toneel - 20u in 30CC/De Minnepoort www.30cc.be

Babel van het Leuven's Universitair Koor

Concert - 20u30, aula Pieter de Somer, <http://luk.studentenweb.org/>

All the way out there ... door Mette Ingvarstsen & Guillem Mont de Palol
Dans - 20u30 in STUK, www.stuk.be

Refused Party Program + Arizona + Homer
Concert - 20u in STUK, www.stuk.be

Vrijdag 11 mei

Danza Permanente van DD Dorvillier
Dans - 20u30 in STUK, www.stuk.be, ook op zaterdag

Zaterdag 12 mei

Niets is wat het lijkt. De dood, de dichter en het meisje van 30cc

Toneel - 14u en 16u in Mariapark Kartuizerij Ter Bank, www.30cc.be

Lees meer! met Frieda van Wijck, Katrijn van Bouwel, Connie Palmen, Piet Joostens, Peter Verhelst

Literatuur - 11u in 30cc/Wagehuys, www.30cc.be
Tim Hecker + Greg Haines
Concert - 20u30 in STUK, www.stuk.be

Zondag 13 mei

Pif Poche op Jazz op Zondag
21u - STUKcafé, www.stuk.be

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

€355 per avond
€250 tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 4e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

(advertentie)

Reactie

Veto 3822

Beste studenten,

Het Lemmensinstituut (departement muziek, podiumkunsten en onderwijs van de Hogeschool voor Wetenschap & Kunst) heeft het momenteel inderdaad financieel moeilijk. Maar dat brengt in geen geval gevaar mee voor de kwaliteit van ons onderwijs.

De zaak zal worden opgevolgd door de Associatie KU Leuven die dit op termijn zal oplossen.

We zijn daarenboven ook geen geïsoleerd voorbeeld! Het hele hoger onderwijs heeft te kampen met onderfinanciering door de besparingsmaatregelen van de overheid.

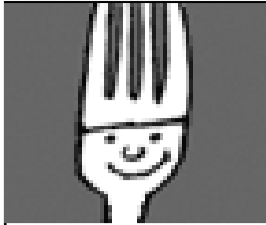
M. Erkens, departementshoofd Lemmensinstituut

SCHERP | GESTELD

Afgelopen week hing er iets in de lucht in het Leuvense. Fotograaf **Simon Leclercq** experimenteerde met zijn camera en vrienden. Geen Photoshop, enkel creativiteit.

Menu van de week

In Alma 1-2-3
8-11 Mei 2012

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Kippenlapje met groenten, saus en kroketten	A2	€ 4.70
Kippenreepjes met wokgroenten		€ 2.70
Koninginnenhapje	A3	€ 3.60
Rbbetjes met kruidenboter en rauwkost		€ 5.10
Sojafilet met choronsaus en groentenrisotto		€ 4.20
Spaghetti bolognaise groot	A3	€ 3.20
Stoofvlees op z'n Vlaams	A1+A2	€ 4.70
Verse visfilet met dillesaus en gestoofde venkel		€ 4.70

woensdag

Beenham met bloemkool en bearnaisesaus	A1+A2	€ 3.60
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten	A1	€ 4.70
Koninginnenhapje		€ 3.60
Lasagne al forno		€ 4.70
Spaghetti bolognaise groot	A1	€ 3.20
Spaghetti bolognaise klein	A1	€ 2.70
Steak met groenten en saus	A2	€ 5.10
Stoofvlees op z'n Vlaams	A3	€ 4.70
Volkoren spaghetti met vegetarische Napolitaanse saus (klein)	A1+A2	€ 2.70
Volkoren spaghetti met veggie Napolitaanse saus (groot)		€ 3.20

donderdag

1/2 kip met saus en garnituur (enkel avondmenu)	A1+A2	€ 5.10
Bladerdeegdoosje met groenten en kaas	A2	€ 4.70
Boerenworst met erwten en wortelen	A1	€ 2.70
Kippenlapje met groenten en saus	A3	€ 4.20
Koninginnenhapje	A3	€ 3.60
Rundsbrochette met bonen en ketjapsaus		€ 4.70
Spaghetti bolognaise groot	A2+A3	€ 3.20
Spaghetti bolognaise klein	A2	€ 2.70
Spaghetti bolognaise veggie groot	A2	€ 3.20
Spaghetti bolognaise veggie klein	A2	€ 2.70
Stoofvlees op z'n Vlaams		€ 4.70
Veggie Cannelloni		€ 4.70

vrijdag

Kerkhofstoofpotje uit de Hongaarse kastelen, met boomstammetjes	A1+A2	€ 5.10
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten	A1	€ 4.70
Koninginnenhapje		€ 3.60
Pollakhaasje met hollandse saus en gestoofde prei		€ 2.70
Preitaartje met slaatje		€ 4.20
Stoofvlees op z'n Vlaams	A3	€ 4.70

Filmticket voor slechts €6,8 ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in Alle Alma restaurants!
De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de kinopolis website.

Loop eens langs bij

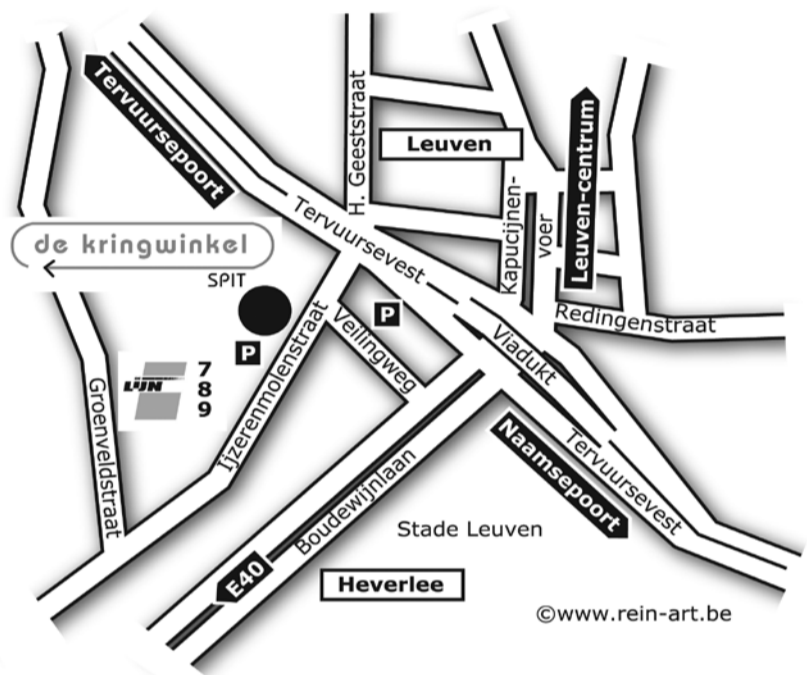
De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
Ijzermolenstraat 10-12 in Heverlee
Open: ma - Vrij: 10-18u

zat: 10-17u

zo: gesloten

Lunch €10 Thali Special

-40%
Studentenpromo

Ideaal voor groepen of feesten.

Buitenterras onder de hoge bomen van het Hoge Schoolplein.

Catering en take away mogelijk..

Everest BASECAMP restaurant

Met meer dan 10 jaar ervaring serveren wij voor u Nepalese, Indische en Tibetaanse specialiteiten.

Promo geldig iedere dag van 12u tot 14u30 en van 17u30 tot 22u.

Vrijdag en Zaterdag enkel voormiddag

Hogeschoolplein 9-10, Leuven, Tel 016 50 36 22
info@everestbasecamp.be
www.everestbasecamp.be
Alle dagen open: 12u - 14u en 18u - 23u

	Normale prijs	- Korting	= Studentenprijs
Chicken Curry	€15,00	- €6,00	= €9,00
Fish Curry	€16,50	- €6,60	= €9,60
Scampi Curry	€17,00	- €6,80	= €10,20
Tandoori Chicken	€18,00	- €7,20	= €11,40
Tandoori Mix Grill	€19,00	- €7,60	= €11,40
Momo natuur	€ 6,50	- €2,60	= €3,90

* Nog vele andere gerechten op de kaart! Korting ook hier geldig!
* Alle gerechten worden geserveerd met rijst. Grill met Nan én rijst.

-40%

KULEUGEN

ALBATROS

in zee met Aldi

“De Albatros is de Colruyt onder de fuifzalen, maar de Colruyt heeft ook zijn kwaliteiten”, zo kon u lezen op pagina 9 van dit blad. “Een volledig onjuiste uitspraak”, reageert vzw ANDRE verbolgen.

DOOR ONZE REDACTEUR

De algemene vergadering van ANDRE, de vzw achter Albatros, kreeg zondagavond per toeval de Veto onder ogen, alvorens die ter perse ging: “We lazen hoe onze fuifzaal vergeleken werd met een *high-brow* supermarktketen van een multimiljonair. Totaal uit zijn context gerukt!”

De vergissing werd aangekaart bij de layoutende Veto-redactie. Die hield echter het been stijf. Pater Hieck, uitbollend hoofdredacteur: “We hebben die uitspraak op tape. Ik begrijp dat het ongelegen komt, zeker omdat Albatros net een meerjarencontract

met Aldi heeft afgesloten, maar het gaat me hier om het principe.” Zelfs het - normaal bindend en sowieso sterk gezaghebbend - advies van de algemene vergadering van vzw ANDRE kon de losgeslagen hoofdredacteur niet vermurwen.

De vzw zegt intussen met het handen in het haar te zitten: “Vetocreëert in haar artikel een totaal verkeerde perceptie bij onze klanten. Wij weigeren ons te associëren met merkproducten. Je kan bij ons terecht voor een lekker fris getapte Schulten-bräu of Karlsquell. Wij voelen ons niet te goed om dat toe te geven.”

Nieuw geleverd ophangbord misschien tikkeltje voorbarig?

Minister van cultuur Joke Schauvliege reikt gouden plaat Milow per ongeluk uit aan de sympathieke Leuvense geluidsartiest Franck Condon

“De gelijkenis was treffend. Iedereen zou deze fout maken.”

De sympathieke Leuvense geluidsartiest Franck Condon

Milow

Colofon |

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 38 - Nummer 23
Maandag 7 mei 2012

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringsorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:

Pieter “Kapitein Haeck” Haeck

Redactiesecretaris & V.U.:

Els “Cap’n Longbeard” Dehaen
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:

Lucas “Baba, de neger van Asterix” de Jong, Margot “Hector Barbossa” Hollevoet, Frank “John Clipperton” Pietermaat, Marijke “Eustace de Monnik” Van Geel & Andrew “Edward Teach” Snowball

Schrijvers:

Jens “Christopher Myngs” Cardinaels, Thomas “Rackham” Cliquet, Wim “Kapitein Pirato Chips Aldi” Dehaen, Jelle “Yakupo lu Hızır” Mampaey, Laura “Avilda de Piraat” Hollevoet, Wouter “Francis Drake” Goudeseune, Pieter “Hiele, Charlotte “Blauwbaard” Vekemans, Joke “William Fly” Verbeek, Philip “Ragetti” Gallasz, Eva “The Pirate Bay” Schallbroeck, Sophie “De Piraat Baai” Soete, Christoph “Duizentflood” Meeussen

Fotografen:

Andrew Snowball, Nick “William Walker” De Gregorio, Simon “Cosmo Jarvis” Leclercq, Ellyne “Grace O’Malley” Temmerman, Christine “Soliman-reys” Laureys

Tekenaars:

Simon “William Kidd” Englebert, Billy “Israel Hands” Dehaen, Jeroen “Rock de Braziliaan” Baert

Dtp:

Jens Cardinaels, Els Dehaen, Pieter Haeck & Simon Leclercq

Eindredactie:

Els Dehaen, Jens Cardinaels, Marijke Van Geel, Thomas Cliquet & Pieter Haeck

IT:

Joachim “Piet Hein” Beckers

Publiciteit:

Alfaset cvba - Maxim “Johannes van Walbeek”

Van Hoeymissen
info@alfasetleuven.be
016 22 04 66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede) Oplage:
9.000 exemplaren ISSN-nummer:
0773-5162
Abonnementen
Binnenland: 11 euro Overschrijvingen op rekening- nummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, piraten) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

“HET MINIMUMLOON VERHOGEN IS RONDUIT BELACHELIJK”

Afgelopen woensdag organiseerde AFC (Academics for Companies) het Student Startup Forum 2012, een ondernemersbeurs. Ook Karel Van Eetvelt, de gedelegeerd bestuurder van welzijnsorganisatie UNIZO, kwam er spreken. Hij deed ons zijn visie op Belgische economie uit de doeken.

SOPHIE SOETE EN WOUTER GOUDESEUNE

Als een van de keynotesprekers van het Student Startup Forum 2012, mocht Karel Van Eetvelt de loftrumpet steken over de Belgische ondernemer. Belgische ondernemers zijn beduidend productiever en hebben meer kennis van zaken dan hun collega's in de rest van de wereld, aldus Van Eetvelt. Bovendien zorgen ze voor werkgelegenheid, houden ze de economie draaiende én zorgen ze voor sociaal contact. Aangezien iedereen geschikt is om ondernemer te worden volgens Van Eetvelt, is er dus geen enkele reden om morgen niet uw eigen bedrijf uit de grond te stampen en lid te worden van de UNIZO-familie, waartoe ook Absynthe Minded behoort. We geven de ondernemer in u dan ook graag wat goede raad mee: volg je buikgevoel!

ONDERNEMEN

Veto: *Waarom zou een jonge ondernemer een bedrijf moeten starten in België en niet elders?*

Van Eetvelt: «Er zijn natuurlijk ook andere landen waar het interessant is om een bedrijf op te richten. België heeft het nadeel dat de belastingen hier erg hoog zijn. Ook onze loonkosten zijn hoog. Maar je moet naar het totale plaatje kijken. Er zijn ook heel wat positieve factoren, zoals het kwaliteitsvolle onderwijs. Ook de productiviteit is heel hoog in ons land.»

«België heeft wel strenge normen natuurlijk, en dat kan afremmend werken. Strenge milieunormen zorgen er bijvoorbeeld voor dat mensen veel moeten investeren. Aan de andere kant zijn die normen ook niet enkel negatief. Door de lat zo hoog te leggen, zijn we enorm competitief. We moeten die niet te veel verlagen want dat kan ervoor zorgen dat ondernemers lui worden. Wanneer Belgische ondernemers hun activiteiten uitbreiden naar het buitenland hebben ze juist door die strenge normen een competitief voordeel tegenover buitenlandse bedrijven.»

Veto: *ABVV'er Rudy De Leeuw pleitte op 1 mei voor een verhoging van het minimumloon met 10 procent. U bent daar radicaal tegen?*

Van Eetvelt: «Onze loonlasten behoren nu al tot de hoogste ter wereld. Nergens in Europa zijn de arbeidskosten hoger dan in België. Er is een zeer grote kloof tussen wat werknemers verdienen en wat werkgevers effectief moeten betalen. Het idee van De Leeuw om het minimumloon te verhogen is dan ook belachelijk. Heel wat bedrijven hebben het nu al moeilijk om het hoofd boven water te houden. Het minimumloon optrekken zou dan ook rampzalig zijn, enorm veel bedrijven zouden failliet gaan.»

Veto: *In een recent opiniestuk in De Tijd zegt u dat de inkomenskloof tussen werken en niet werken te klein is. Aangezien u tegen een verhoging bent van het minimumloon, pleit u dus voor een verlaging van de werkloosheidsuitkeringen?*

Van Eetvelt: «Voor alle duidelijkheid, ik pleit niet voor het verlagen van de werkloosheidsuitkeringen. Het grote probleem

in België is dat de afstand tussen het minimumloon en de werkloosheidsuitkeringen klein is. Doordat beide aan elkaar gekoppeld zijn, wordt die kloof ook nooit groter. Wanneer het minimumloon wordt opgetrokken, gaan ook de uitkeringen omhoog. Daardoor worden werklozen te weinig gestimuleerd om weer aan de slag te gaan. We moeten zorgen voor meer *incentives*.»

«Bovendien zijn de werkloosheidsuitkeringen in België onbeperkt in de tijd. Dat is toch te zot voor woorden! Daar ligt volgens mij de oplossing. Werklozen mogen niet zomaar voor onbeperkte tijd geld kunnen trekken van de staat. Door de werkloosheidsuitkeringen na een tijdje af te bouwen, zouden we ze zelfs kunnen verhogen. Wanneer iemand werkloos wordt, moet die in het begin een voldoende hoge uitkering krijgen zodat die comfortabel op zoek kan naar een nieuwe job.»

IMAGO

Veto: *UNIZO komt vooral in de media om te klagen over te hoge loonkosten. Moet er aan het imago van UNIZO gewerkt worden?*

Van Eetvelt (ferm): «UNIZO heeft geen negatief imago.»

«De loonkosten zijn ook gewoon te hoog in België. Het is belangrijk dat we daarop blijven hameren.»

Veto: *Heeft het wel zin om steeds dezelfde boodschap te herhalen? Blijven mensen luisteren naar steeds hetzelfde geklaag?*

Van Eetvelt: «Dat heeft zeker nut. Ik denk dat we onze boodschap moeten blijven herhalen tot er effectief iets verandert. Bovendien denk ik niet dat herhaling ervoor zorgt dat mensen niet langer naar onze argumenten luisteren. Er zijn ook weinig mensen die het oneens zijn met ons. Er is consensus in de politiek en bij de werknemers- en werkgeversorganisaties dat de loonlasten te hoog zijn in ons land. Maar de visies lopen uiteen over hoe we de loonkosten kunnen verlagen. Hoe de situatie gaat evolueren en welke maatregelen er getroffen zullen worden, is moeilijk te voorspellen. Het is afwachten.»

Veto: *Hoe wilt u de arbeidskosten drukken? Zijn onze lonen te hoog?*

Van Eetvelt: «Ik denk niet dat we moeten snijden in de lonen. Waar we moeten in snijden zijn de lasten op die lonen. Wat werkgevers effectief betalen voor arbeid is een veelvoud van wat werknemers op hun bankrekening zien verschijnen.»

Veto: *Lasten verlagen kost geld. Waar wilt u dat halen?*

Van Eetvelt: «Er moet bespaard worden bij de overheid. Ik heb al gezien hoe het eraan toegaat bij overheden in verschillende landen en ik werk zelf ook vaak samen met de Belgische overheden. Er zit nog veel vet op de soep van de overheid in België, ook al beweren sommige mensen het tegendeel. Er is zeker nog ruimte om efficiënter te werken. De Canadese overheid is bijvoorbeeld een derde slanker dan de onze. Toch halen ze dezelfde resultaten. Ik zie niet waarom dat niet mogelijk zou zijn bij ons. Wat de Canadezen kunnen, kunnen wij ook.»

50-PLUSERS

Veto: *Een bekend knelpunt in onze economie is de lage tewerkstelling van 50-plussers. Hoe zou u dat probleem aanpakken?*

Van Eetvelt: «Krijg ik een uur tijd om deze vraag te beantwoorden? (lacht, maar kijkt onmiddellijk terug ernstig) Het is een heel serieus probleem, dat ik tijdens mijn lezing als dé zwakte van onze economie geïdentificeerd heb. Een eerste punt is dat 50-plussers te snel ontslagen worden bij herstructureringen. Dat hangt samen met een ander, structureel fenomeen: hoe ouder je wordt, hoe hoger je loon.

Administratie is een noodzakelijk kwaad. Het is nodig in de complexe samenleving waarin we leven om allerlei zaken te regelen. De mensen zijn de administratieve last nu ook gewoon in vergelijking met 20 jaar geleden. Daardoor kunnen ze er beter mee om gaan.»

Veto: *Kan UNIZO echt op het beleid wegen?*

Van Eetvelt: «Ja, natuurlijk. Dat is ons doel en ik geloof ook dat we daar in slagen.»

Veto: *Er zijn meerdere werkgeversorganisaties: UNIZO, Voka (Vlaams netwerk-*

Christine Laureys

en VBO (Verbond van Vlaamse Ondernemingen). Zorgt dat er niet voor dat de werkgevers minder invloed hebben?

Van Eetvelt: «We werken natuurlijk samen. Het is altijd beter om de krachten te bundelen. Dat was vroeger soms wat moeilijker, maar we hebben veel geleerd uit het verleden. Nu verloopt de samenwerking zeer vlot, ik denk dat iedereen inziet dat we samen sterker staan. Het is beter en geloofwaardiger als we één boodschap uitdragen.»

Veto: *Ziet u zichzelf het voorbeeld van Kris Peeters volgen? Hij was gedelegeerd bestuurder van UNIZO voordat hij in de politiek gecapituleerd werd tot Vlaams CDE&V-minister.*

Van Eetvelt: «Nee (ferm). Dat is de vraag die ik al het vaakst heb gekregen. Het is me nochtans wel al vaak aangeboden, maar ik heb altijd nee gezegd.»

Veto: *Ziet u zichzelf het voorbeeld van Kris Peeters volgen? Hij was gedelegeerd bestuurder van UNIZO voordat hij in de politiek gecapituleerd werd tot Vlaams CDE&V-minister.*

Van Eetvelt: «Nee (ferm). Dat is de vraag die ik al het vaakst heb gekregen. Het is me nochtans wel al vaak aangeboden, maar ik heb altijd nee gezegd.»

Veto: *Ziet u zichzelf het voorbeeld van Kris Peeters volgen? Hij was gedelegeerd bestuurder van UNIZO voordat hij in de politiek gecapituleerd werd tot Vlaams CDE&V-minister.*

Van Eetvelt: «Nee (ferm). Dat is de vraag die ik al het vaakst heb gekregen. Het is me nochtans wel al vaak aangeboden, maar ik heb altijd nee gezegd.»